

ЗОШЛЮЖА

1-го жовтня, 1969 рік

газетка число 3 /16/, '69р.
догранка

ЗМІСТ

За Гідність в Пошані Героїв - Зозулька; Громадські Організації та Їх Співпраця - Ярмо Добож; Підсумки і Висновки З'їзду Центрального Союзу Українського Студентства в Мюнхені; Українські Студенти в Мандрах по Європі; Про Підсумки і Висновки Конгресу - Олег Романишин і Наталка Бойтович; Створення Кадрів Молодих Провідників - Роман Сербин; Яка Ціна Компромісу? - Борис Будний; Моя Відповідь на Відкритий Лист п.О.С.Романишина - Олег Зеленецький; Конспірація чи Дегенерація - Роман Сеньків; Першому Секретарові ЦК Комуністичної Партії України - студенти; Книжка Яку Кожний Повинен Прочитати - Олег Романишин; Ніч Формального Балю - Борис Будний.

.....

Статті, вірші, описи, сатири, погляди, підписані прізвищем чи псевдонімом або ініціалами зозульок, висловлюють їх власні погляди, які не завжди мусять покриватися з поглядами інших зозульок, чи навіть членів редакції. Редакція поміщує всі надіслані матеріяли; критерій лиш один - якість надісланих матеріялів !

Ця газетка є призначена обмінові думок та поглядів на різноманітні теми творчої української молоді. Передрук окремих статей всім дозволяється тільки за виразним поданням джерела. "Зозулька" вітає передрукування її статей іншими часописами, але просить дотичні редакції пересилати "Зозульці" два - три примірники номеру де ці статті були поміщені.

Обкладинка: /з ліва на право/ Модест, Роман, Олег, Борис.

.....

співробітники

редакція

Борис Будний
Олег Романишин
Модест Цмоць
Роман Сеньків

артистичне оформлення

в цім числі

Богданка Цмоць
Мирося Бродович

.....

ПЕРЕДПЛАТИ: Прошу висилати "передплату" /\$2.00 річно/ та "пресовий фонд" шеком виставленим на (cheques payable to): ZOZULKA MAGAZINE

Адреса "Зозульки"

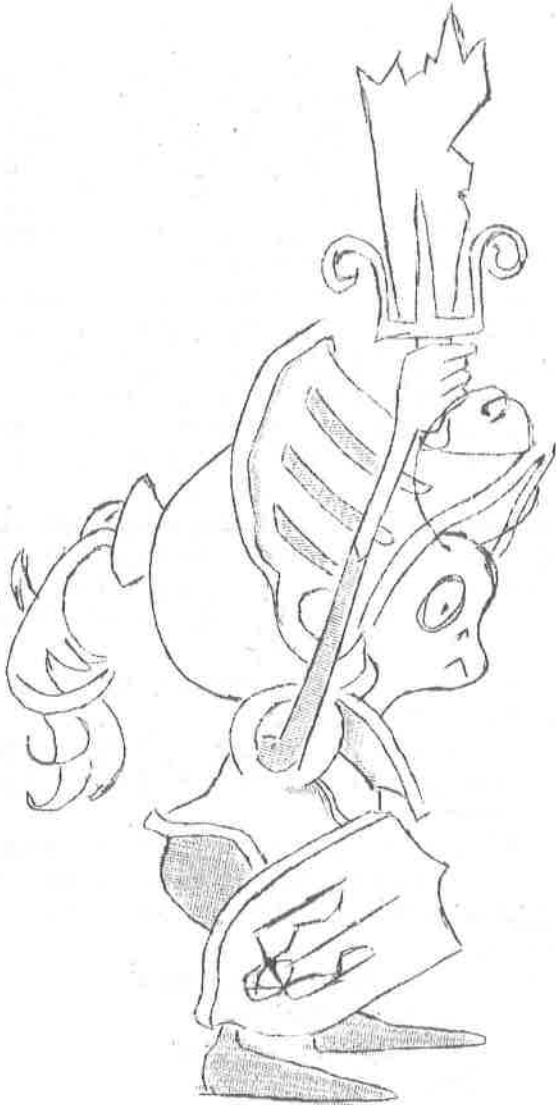
ZOZULKA MAGAZINE
P.O. BOX 4246, Stn."E",
Ottawa 1, Ontario, Canada.

Матеріяли до газетки просимо висилати на вищезгадану адресу.

Прошу повідомляти адміністрацію "Зозульки" про зміну адреси !

За Гідність в Пошані Героїв

Зозулька

Зозулька

В цьому, 1969 році, українська спільнота на Заході вшановує 40-ліття заснування Організації Українських Націоналістів. Хоч ще на початках 1920-их років на Західній Україні виринула ця нова українська політична сила - ідеологічно-революційний, дисциплінований, підпільний рух, аж 29-го січня, 1929 року на Конгресі у Відні, під проводом полковника Євгена Коновальця, ОУН була формально оформлена. В тодішніх обставинах, коли Україна була під окупацією ворожих сил - польських та советських, організаційна структура Організації Українських Націоналістів мусіла бути базована на основі мілітарного провідництва, вимагаючи повної дисципліни від своїх членів. Члени ОУН відзначалися своїм високим ідеалізмом, відданістю до організації, хоробрістю, та глибокою вірою у визволення України. На початках, ОУН приваблювала більшість студентів, та велике число студентської молоді. З часом, частина української інтелігенції симпатизувала, підтримувала,

та включалася у змагання Організації Українських Націоналістів. Всюди на Західній Україні, революційна боротьба між Польщею та ОУН видвинула дуже велике число героїських постатей, між ними Біласа і Данилишина.

На жаль нині, сорок років після оформлення Організації Українських Націоналістів мало залишилося того ідеалізму, відданості до ідеї визволення України, мало щирого прагнення до створення самостійної, незалежної України. Між розфрагментованим ОУН на три табори - ОУН_Г/бандерівці/, ОУН_М/мельниківці/, та ОУН_З/двійкарі/, мало залишилося навіть щирої гідності в пошані поляглих героїв. Підчас цього-річних торжественних святкувань 40-ліття ОУН, ці три фракції з окремими своїми проходами навіть не мали тої належної державної мужности, гідности, та поваги до поляглих героїв, щоб бодай в одному, бодай в одному місті українського поселення на Заході, спільно знанувати та спільними силами віддати так дуже заслужену пошану бодай тим героям котрі віддали своє життя підчас періоду коли ОУН продовж 10-12 років була тою одинокою могутньою українською силою.

Але, чи в спільному вшануванню поляглих героїв ОУН, можна тільки обмежитися до тих котрі жертвували життям у революційній боротьбі перед початком 1940-вих років, перед великим роздором ОУН між Мельником та Бандерою, що був остаточно завершений в квітні, 1941 році? Чи героїчні зусилля Мельника і Бандери, не вважаючи на їхні людські амбіціонерські хиби, не можна

(2)

нині, двадцять-вісім років пізніше, спільно вшанувати? Чи Ребет, своєю активністю, не заслуговує дещо більшої поваги та пошани, без огляду на дальший роздор ОУН, ніж те, що загальна українська спільнота йому приписує?

Не тільки на святочних імпрезах, бенкетах, демонстраціях, вічах, народних "бульбощеченнях", чи "інтернаціональних" здвигах-збіговизах, присвячених 40-літтю ОУН, просякає цей загальний брак щирої пошани, але навіть в численних статтях наших суспільно-політичних журналів, та в грубих томах "наукових праць" про історію ОУН являється брак об'єктивності та справедливості. Тут і там пропускається певні події, тут і там ігнорується поодинокі визначні діячі націоналістичного руху, тут і там виходить на верх пропагандивне "політиканство" поодинокі фракції теперішнього ОУН. Рідко навітлюється сукупно прославлену активність провідників та визначних діячів ОУН з належним респектом.

Щоб за кілька літ Ваші поодинокі достойні Проводи ОУН не були так змовчані та взаємно зігноровані, як Ви це так вміло робите Вашим попередникам!

Пригадуємо тим, котрі про це вже забули, що цього року припадає:

- 12-річниця смерті б.п. Л. Ребета,
- 10-річниця смерті б.п. С. Бандери,
- 5-річниця смерті б.п. А. Мельника.

З огляду на дещо контрверсійну тематику цієї, як рівнож попередних редакційних статей, помічених в "Зозульці", заявляється, що Модест Цмоць особисто бере повну відповідальність за порушені теми.

КОНКУРС "Голос Молодих ч. 2"

Оцим проголошується конкурс на дописи статті, фейлетони, історії, оповідання, поезії, рецензії, ітд, на сліду ючі теми: творчі, художні, політичні, суспільні, церковні, філософічні, критичні, серйозні, проблематичні, вільні, ітд, в рамцях української проблематики та тематики. Надіслані матеріяли будуть відчитані, прослухані, та продискутовані підчас спеціальної зустрічі із українською пресою, читацькою та зацікавленою громадою, яка малаб відбутися в Торонті.

Матеріяли будуть опісля надруковані в цілості в тижневику "Гомін України" і вийдуть, як і попереднє число "Голос Молодих ч.1", під наголовком "Голос Молодих ч.2".

Зустріч буде організована членами Товариства "Сокіл".

Ціллю зустрічі є публічний та щирий діалог "молодих голосів" із нашими попередниками!

Успіх "Голосу Молодих ч.2" та запланованої зустрічі залежить виключно від ВАС - читачів і дописувачів до "Зозульки".

Матеріяли слати на адресу:

Mr. Oleh S. Romanyshyn
216 Erb St., W., Apt. 3,
Waterloo, Ontario,
Canada.

НАУКОВО-ІСТОРИЧНИЙ ФОНД

ім. Лесі і Петра Ковалевих
при Союзі Українок Америки
проголошує з початком 1969 р.:

1. ЛІТЕРАТУРНИЙ
КОНКУРС НА
ІСТОРИЧНУ
ПОВІСТЬ АБО
ОПОВІДАННЯ

Тему до цього твору можна зачерпнути з якогонебудь відтинку нашої історії з позитивним державницьким навітленням. Літературне Жюрі признає нагороди в сумі 250 і 150 дол.

Реченець Конкурсу: 31-го грудня, 1969р.

Адреса: UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S
LEAGUE OF AMERICA, INC.,
4936 N. 13th Street,

Philadelphia, Pa., 19141, U.S.A.

ГРОМАДСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ та ЇХ СПІВПРАЦЯ

Ярко Добош
/Лімбург, Бельгія/

В нашу добу, за допомогою неймовірно скорого розвитку технології, зацікавлення людини розширюється чим раз то більше. Вона хоче збагнути усі таємниці закономірності, як в мікро- так і в макро-космосі. Вряд з володінням атомами вона старається вирватися з релятивно вже їй добре знаної нашої земської кулі та поставити свою ступу в просторі. Та водночас з нашим великим тріумфом науки вириває це мало досліджене читання, можна й сказати болячка людства, проблема пристосовування способу співпраці людей згідно з новими вимогами їх.

На науковому відтинку це питання першим показало свою актуальність, чому й завдячуємо наш шалений полет технології. Науковці сдмають свої сили на національній, а далі й на інтернаціональній площинах. Для доказу цього вистарчить заглянути лише на дефініцію позитивної науки: вона є відверта, не замаскрвана, коли-не-будь, і ким-не-будь та де-не-будь можлива до перевірки... ітп. А що ж тепер на суспільно-громадському полі? Тут, треба це багато дечому людству зробити. Співпраця на суспільно-громадській ниві це явище - дуже складне, і не моїм завданням тут його проаналізувати в усіх його деталях. Хотів б я лише звернути увагу на деякі чинники, що його зумовлюють.

Кожне суспільство, а втім і українське поділяється на більше огрупувань. Це є нормальне явище кожного суспільства. Воно складається з різних верств людей, що мають свій світогляд та живуть у більш-менш своєму окремому світі.

Це й перший зародок різних організацій, з котрих кожний може своє специфічне завдання черпати. Беручи ті, та ще кілька інших елементів під увагу можна накреслити схему співпраці між організаціями чи евентуально її неможливість. Спитаєте: чому ж тоді назвати позитивним явищем зрізничковане суспільство, щоб опісля для ефективної пра-

ці треба було докладати всіх зусиль для об'єднання всіх тих малих клітин до одного живого тіла. Відповідь на це прикладом. В теперішніх часах стає знову актуальне питання дослідження різних спричинників хвороби людини. Такий дослід відбувається звичайно у так званих тілах - студійних груп, складаних головню з лікаря, соціолога та психолога. Отож як видно, лікар не має монополію у здавалося б таки його власному полі науки. В самому ж досліді тримаються всі три науковці стисло у рамках своєї специфізації. Формулювання висловів на чужій ниві діяльності вважається важкою провинною, але не кожний спеціаліст має бути добре на висоті знаходками другого.

Так само з громадськими організаціями: кожна з них має своє специфічне завдання з власного кута зору. З еднались, та віддавши свої сили на власній ділянці ті організації можуть сповнити неймовірні речі. Та коли нагадались мені наші українські організації приходить мені на думку сполин про маршала Монтгомере легендарного героя-командира 8-ої армії, що відвоювала від німців Північну Африку. При нагоді здобуття Тобруку, одного з найважливіших опірних пунктів німців, адміраліція в Лондоні влаштувала гучне прийняття. Монтгомері, герой Тобруку, прилетів вправді до Лондону але прийняття відбулося без нього. Він в тому часі просидів у своїй хаті, попиваючи разом з сином, чай з молоком. На прийнятті він не був бо мав в адміраліції двох неприятелів.

Так здається, що наші організації принаймі тут в Бельгії були б скоро готові до взаємної співпраці але ОСОВИСТІ міжособиці гамують звесь хід праці для загально-українського добра.

Запорожці не знали страху перед ворогом не лише тому, що свою волю ставили вище над усе, а й тому, що були спаяні високими почуттями

(4)

дружби, вірності, помочі та оборони чести один одного. За одного знечещеного ворогом козака готовий був виступити цілий козацький курінь, а за знечещеного своїм - одержували важку покуту, мимо того що були свої.

Вони боролися спільними інтересами й за спільні інтереси. Успіхами одного радів другий, попадав у страшну біду другий, перший поспішав на допомогу, життя і крові не шкодуючи своїй, бо горе одного означало горе другого. І цілком зрозуміло, що ніхто нікого не смів образити. Образа друга свого була найвищою ганьбою й соромом порушенням честі українця.

Ось благородство і шляхетність української людини старих часів. Це була нашими дідами й прадідами виплекана велика дружба української громади, спільноти, народу. І знаємо дуже добре з історії яка велика була ця сила дружби.

А як у нас тепер? Ні, ми не лише не зберегли й не розвинули в потрібній мірі цей культ, а навіть занехтуємо традиційні прикмети дружби між самими собою. Ми часто не можемо обстояти своїй людини не лише перед нападом ворожо-насталених, до нас людей, а й самі завдаємо своїй таки людині кривди, образи і зневаги. Всі ці не тільки ненормальні а й шкідливі явища в нашому житті не знаходять здебільшого потрібної відсічі, осуду чи кари. Тим часом усе це веде за собою надзвичайно глибокі наслідки. Сварки, образи й гризня між собою - це небезпечно явище в житті кожної людської спільноти, зокрема національної, що знаходиться на вигнанні, далеко від своєї поневоленої батьківщини.

Поняття дружби не можна вкласти у вузькі рамці якоїсь написаної формули. Це явище суто психологічне, тому до нього треба підходити з особливим зрозумінням. Дружба - це складний процес людських взаємодіючих відносин. Вона вимагає не лише високої благодарності, чесноти, незаплямленої моралі, але й, кажу це з натиском, культури.

Очевидно не кожна людина може дружити. Є люди, що дуже довго не мають вірних друзів, а то й на все життя залишаються без них. Це переважно хворобливі самолюби, але й безчесні й неблагородні, які власне своє "я" ставлять вище ніж добро Нації.

Тому плекання здорово національної й чисто людської дружби серед нашого громадянства, а головне серед молоді вважаю за перший почин до скріплення поодиноких організацій і до тісної співпраці взаємно між ними.

Любов до українських співбратів, взаємоповага, постава спільних інтересів над усі особисті інтереси має бути головне культивована нами молоддю СУМ, як дорогоцінність, як той чинник, що може зробити нашу молоду українську генерацію міцним і здоровим монолітом об який розіб'ються всі спроби наших ворогів зламати або хоч розхитати велику українську сім'ю в її багатовіковому поході за свою волю й права.

/Передрук із журналика,
студентського тримісячника
- "Гомін"/

"Гомін" це надзвичайно цікавий студентський журналик, тримісячник, що нажаліть більшість із української спільноти, особливо студентська молодь, не зможе переглянути ані прочитати. Бо як часто буває з студентськими циклостилєзими виданнями з огляду на фінансові труднощі, перше число "Гомону" вийшло в обмеженім теражі - тільки 100 примірників. Цей журналик редагує колегія, в склад якої входять студенти члени СУМ, УНОТ, та НАСУС: А.Гайдамаха, Й.Рожка, Я.Добоч, А.Братковський, В.Мошовський, П.Фірман, І.Рожак, та М.Карпа. Співпрацюють з журналіком суміжці інших осередків Бельгії, та студенти і нестуденти, котрі бажать користуватися журналом як рефлексором своїх опіній. Як і наша скромна газетка "Зозулька", так і журналик "Гомін" поставив собі за ціль бути полем вияву на котрому молоді українці матимуть змогу публікувати свої спроби пера та поміщувати свої огляди та міркування з приводу різних подій.

ПІДСУМКИ І ВИСНОВКИ З'ІЗДУ ЦЕНТРАЛЬНОГО СОЮЗУ
УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТСТВА В МЮНХЕНІ /1-5 липня 1969р/

I

1. Українське вільне студентство твердо стоїть на становищі, що принципи Загальної Деклярації Прав Людини є підставою людського буття і повинні знайти застосування на всіх відтинках життя у всіх країнах світу.
2. Українське вільне студентство твердить на основі документів з України, що ці елементарні права порушується в СРСР, передусім в Україні.
3. Українське вільне студентство засуджує всі форми русифікаційної політики в Україні, а головне переслідування релігії, нищення української культури та арешти і переслідування молоді української інтелігенції. У зв'язку з цим українське вільне студентство повністю підтримує акцію СКВУ проти русифікації та порушення прав українського народу.
4. Українське вільне студентство рішуче відкидає всі зв'язки з тими студентськими організаціями, цілі яких розходяться з цілями українського студентства.
5. Українське вільне студентство відкидає всякі форми формально-офіційних зв'язків з УРСР, але підтримує особисті контакти з поневоленими українцями для спільної боротьби проти великоросійського повнізму.
6. Українське вільне студентство закликає всю українську студіючу молодь активно включатися в працю тих міжнародних організацій, які борються за права людини.
7. Українське вільне студентство закликає українську студіючу молодь інтенсивно студіювати українську історію та сучасну дійсність на Україні, активно включатися в політичне та суспільно-громадське життя країн свого перебування, правдиво інформувати оточення про ситуацію поневоленої України.
8. Українське вільне студентство солідаризується і маніфестує свою духовну єдність з українськими студентами на рідних землях, їхніми прагненнями та їхніми змаганнями за права українського народу.

II

1. Національна ідентичність створюється тільки тоді, коли одна група людей відрізняється мовою і культурою від інших людей.
2. Єдиним способом цю ідентичність досягнути є родинне, особисте і громадське виховання, головню через народні та середні українські школи або українські інтернати.
3. Цілі та причини збереження ідентичності, особливо в ситуації української еміграції, такі:
  - а/ інформувати світ про Україну,
  - б/ передавати цю ідентичність наступним поколінням,
  - в/ звертати більше уваги українського суспільства у діаспорі на важливість наукових, культурних, академічних та соціальних потреб.
4. Дальшим способом збереження ідентичності тут, на еміграції, є вдержання української мови, яка є кінцевою для порозуміння між людьми однієї нації та скріплення суспільности на еміграції; єдиним рятунком для збереження нашої ідентичности є навчання українознавства, бо розуміння культури приходить через знання мови.
5. Способами збереження ідентичности є також:
  - а/ зорганізоване життя української громади,
  - б/ неформальні, особисті контакти між українською молоддю та інформативні зв'язки з чужинецькою молоддю,
  - в/ релігійні спільноти.
6. Для скріплення ідентичности треба:
  - а/ включити всю зорганізовану і незорганізовану молодь до ширшої співдії - творити різні культурні, наукові і розвагові товариства та клуби, влаштовувати студентські з'їзди та поширювати можливості вивчення українознавства;

б/ модифікувати або шукати нових способів передавання українознавства новим поколінням, пристосовуючись до сучасних методів;

в/ інформувати, інфільтрувати особистими контактами і зорганізованими акціями своє і чуже оточення;

г/ вивчати українську мову і практикувати її в стосунках з українськими людьми, однак засади двомовності повинні бути толеровані;

д/ впливати на те, щоб наша студіюча молодь зацікавилася і студіювала такі науки, які є корисні для української справи, і передавала рівночасно це знання наступним поколінням;

е/ розумно користуватися науковими матеріалами, які приходять з України;

ж/ зацікавлятися та поширювати твори "захальовної літератури", яка час від часу доходить до нас різними шляхами, пробиваючися через залізну заслонку;

з/ здобувати в даних країнах і суспільствах провідні позиції в науковому, державному, суспільному й господарському житті, задержуючи при тому свою українськість.

III

1. В українській громаді на еміграції є наявні чотири найголовніші чинники, які ділять нас, а саме:

а/ релігійні різниці між католиками, православними і протестантами та розбіжності між самими католиками і православними;

б/ політичні організації,

в/ територіальне походження,

г/ брак зрозуміння і ворожисть між старо- і новоприбулими українцями.

2. Політичні організації які існують тільки з надією, що в разі визволення України вони будуть намагатися створити політичний, економічний і соціальний устрій лише за їхньою уявою, тоді їхнє існування є неоправдане тут на еміграції.

3/ Тому, що ці організації ще й тепер провадять політичну боротьбу між собою за справи, які сьогодні є зовсім неактуальними і тим самим втратили перспективу на майбутнє, і тому, що вони мають деякий вплив на певну кількість молодшого покоління, котре найвніше повторює ті самі перестарілі ме-

тоди і фрази, і тому, що це далі творить роздор між українцями, існування цих організацій є неоправданим і небажаним.

4. Є бажаним, щоб багато малих організацій зникли і щоб кількість наших організацій зменшилася. Є бажаним, щоб цілями організацій було виховання українців в українському дусі, щоб втримувати українців при українській спільноті і щоб вони співпрацювали між собою для добра українського народу.

5/ Стверджується, що неможливим є створити одну організацію, яка охопила б всіх українців, бо кожна людина має право на свободу думки і віри. Всеж таки треба підкреслити, що через теперішні умовини, в яких знаходиться наш народ, безпосередньо потрібним є, щоб всі українці, особливо на еміграції, стояли солідарно, плече-в-плече, в обороні нашої справи. Тому, що ми не маємо своєї вільної держави, ми не можемо дозволити собі на шкідливі незгоди. Отже, ще раз підкреслюється, що наші різноманітні політичні організації і разом з ними афілійовані молодечі і студентські товариства мусять співпрацювати між собою. У цій справі студенти мусять стати авангардом.

6/ Тому, що Церква і релігія ще далі відіграють важливу роль в українській громаді, вони спричинюються до виникнення проблем, які в свою чергу приводять до непорозуміння і роздорів в нашій громаді. Змінити цю ситуацію дуже важко, але заходи мусять бути зроблені, щоб довести до дружності і співпраці між нашими Церквами. Нашим

висновком є, що коли б українці думали в термінах українізму, а не термінах чужих "ізмів", тоді церковна і релігійна проблема не була б такою болячою. Проблема лежить в тому, що в нас українцям стоїть на друпорядному! становищі vis á vis других "ізмів". Українські Церкви мусять затримати свій український характер, який скристалізувався впродовж віків, і мусять відігравати особливу національну роль в нашій спільноті, бо коли роль Церкви в нашій спільноті перестане бути національною, тоді існування цих Церков стане недоречним і неоправданим.

7. Стверджується, що без огляду на те, з якої частини України походять наші люди, вони всі є українцями, і не сміє бути жадних упереджень між ними з огляду на їхню територіальне походження. Підкреслюється потреба плекання загальної поваги і любови українця до українця, бо лише в такій єдності ми виживемо як нація.

8. Обговоривши справу українського Патріархату, висловлюємо вимогу, щоб наші ієрархи приспішили заходи для створення Патріархату. Тому, що ця справа тепер є особливо актуальною, українське студентство висловлює свою підтримку цьому великому ділу. Йдеться про створення не тільки Українського Католицького Патріархату, але й Патріархату Української Православної Церкви.

9. Конгрес ЦЕСУС має вислати студентську делегацію до Ватикану, до їх Блаженства Верховного Архiepіскопа Кардинала Сліпого, щоб порушити цю справу і передати висловлені тут бажання.

IV

1. Українські наукові установи повинні виготовити бібліографічні списки своїх видань на теми історії Східної Європи, особливо української історії українською та іншими мовами.
2. При ЦЕСУС-і створити Комісію Української Документації, яка мала б звернутися з цією справою до установ, що публікують ці праці.
3. Ця комісія має перевести класифікацію цих праць.
4. Студенти повинні на місцях вимагати

ти від своїх професорів, щоб вони поповнювали бібліотеки українознавчими джерелами.

5. Заохочуємо українських студентів узгляднювати у своїх наукових працях та дисертаціях українські теми.

У

1. Загальногромадські організації повинні бути політично нейтральними супроти політичних партій даної країни, але в той самий час повинні заохочувати членство до участі в політичному житті.
2. Закликаємо Студентські Союзи виробляти програми, які є можливі до здійснення.
3. Конференції та конгреси повинні видавати підсумки своєї роботи і займатися конкретними діями.
4. Студентські організації повинні заступати інтереси своїх членів і віддзеркалювати їхню думку. Студентські союзи повинні просліджувати дійсну опінію своїх членів.
5. Студентські союзи повинні включати в свою діяльність друзів, які вже не володіють українською мовою, і створювати можливості вивчення української мови.
6. Вимагаємо об'єктивності в оцінці висловленої думки.
7. Студенти повинні інтенсивно дописувати до нашої преси і поширювати свої думки. Централі є відповідальні за розповсюдження матеріалів, а ЦЕСУС повинен видати серію публікацій, пов'язаних із студентською проблематикою.
8. Домагаємося фінансової підтримки від усіх громадських, професійних та фінансових установ, без передумов.
9. Студентські організації повинні посилити контакти зі школярами та спрямувати їх на вищі студії.
10. ЦЕСУС повинен простежити обмін студентів між усіма країнами, нав'язуючи контакти з установами, які займаються цими справами.
11. ЦЕСУС повинен подавати інформації про українські студентські осідки, спеціально для подорожуючих студентів.
12. Вимагаємо представників студентства в усіх шкільних радах. Побажаним є, щоб учні мали голос при виро-

(3)

блюванні програм у школах.

13. Закликаємо ЦЕСУС та всі центри за-початкувати високошкільні літні курси в усіх країнах осідку українських студентів.

14. Було б корисним заохочувати студентів до індивідуальних подорожей в Україну та в інші східноєвропейські країни.

UI

В рамках Конгресу працювали такі комісії: Комісія "Ми й Україна", Комісія "Української ідентичності", Комісія "Єдності", Комісія "Популяризація української науки" і Комісія "Ефективності українських студентських організацій".

УКРАЇНСЬКІ СТУДЕНТИ В МАНДРАХ ПО ЄВРОПІ

/СКВУ-ПІК/

Користаючи з нагоди Світового Конгресу Українського Студентства, що відбувся на початку липня в Мюнхені, група учасників Конгресу вибралася в мандри по європейських містах, звідуючи історичні пам'ятки та складаючи візити визначним постатям нашого часу.

Від 7 до 18 липня студенти, втому голови ЦЕСУС-у, СУСТА, УСТ Англія та представники СУСК-у, ТУСМ-у й Обнови звідали Зальцбург, Відень, Венецію, Флоренцію та Рим. У Відні вони зустрілися з д-ром Дзеревичем, проф. Гнатишином та місцевими студентами, які відкрили своїм друзям з-за кордону красу Відня та взагалі проявили велику гостинність та приязнь. Студенти цілою групою були присутніми на Службі Божій у віденській українській Церкві Св. Варвари.

Подорож по Італії, зокрема прогульки по Венеції та Флоренції, теж залишили багато цікавих і приємних вражень.

Особливо багатим було трьохденне перебування в Римі. Верховний Архiepіскоп Йосиф Сліпий дуже тепло прийняв студентів на аудієнцію, віддавши багато свого дорогого часу на розмови

про недавно відбутий Конгрес та висліді його. Відбулися сердечні зустрічі з Апостольським Візитатором Українців у Західній Європі Архiepіскопом Іваном Бучком та о. д-ром шамбеляном М. Марусиним. Під час цих зустрічей порушено ряд суспільно-релігійних проблем. Святіший Отець Папа Павло VI теж прийняв наших студентів в замку Гондольфа. Студенти з найбільшою цікавістю оглядали Українську Малу Семінарію, Церкву Св. Софії та Український Католицький Університет у ласкавому супроводі о. проф. Гринишина. Крім цього вони відвідали Велику Семінарію і віллу літнього осідку оо. Василіян біля замку Гондольфа, яку набув колись Митрополит Шептицький. Оглянено також Ватикан та місто Рим.

/ / / /

Дорогі Українці Канади !

Рік за роком зложені Вами датки дали можливість Комітетові Українців Канади:

- обслужити тисячі українських воєнків Канадської Армії через Український Клуб в Лондоні,
- дати допомогу тисячам українських біженців останньої війни,
- видати шкільні підручники і ввести українську мову в публичних школах та університетах Канади,
- збудувати величавий пам'ятник Тарасові Шевченкові у Вінніпегу,
- zorganizувати масову участь українців у святкуваннях 100-ліття Канади та у виступах на Експо 67,
- підготувати Світовий Конгрес Вільних Українців в Нью Йорку,
- відслонити в Оттаві нашу Історичну Таблицю,
- зібрати \$300,000 на Шевченківську Фундацію для збереження української культури в Канаді.

На місце фонду Національної Вкладки, цього року всі датки підуть на Харитативно-Освітний Фонд, для якого ми дістали з Оттави реєстрацію, що дає право кожному жертводавцеві повністю відтягнути його вплату від свого податку.

/продовження на сторінці 12, ц. ч./

ПРО "ПІДСУМКИ І ВИСНОВКИ КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТСТВА"
В МЮНХЕНІ, 1-5 /7/ 1969.

Олег Романишин і
Наталка Бойтович
/Ватерлу/

"Підсумки і висновки" /за "Свободою"/ Конгресу Українського Студентства із 1-5 липня, 1969 р. в Мюнхені, не представляють собою завершеного діла.

Певна кількість параграфів із цих резолюцій грішить необдуманістю, не науковістю, і неправильними заключеннями базованими на певних суспільно політичних анахронізмах, які на жаль -- прибравши наукову маску - є масово поширювані різними міжнародними інтересами /різних барв/ для ясної цілі баламучення та сполікування мозгів.

1. Згідно з резолюціями "українське вільне студентство твердо стоїть на становищі, що принципи Загальної Деклярації Прав Людини є підставою людського буття і повинні знайти застосування на всіх відтинках життя у всіх країнах" /1, I/. Підставою людського буття була і є родина і нація, а не паперово-бездушні "деклярації" - з виключно пропагандивними цілями, до речі. Остання міжнародна конференція Прав Людини в Тегерані показала яку має реальну вартість ця "деклярація прав". В цей сам час коли були схвалювані "гуманістичні" резолюції, коли засуджували американський "імперіалізм", і т.д. - тоді масово в Україні арештували і судили нашу молодь, наших колег-студентів, нашу молоду інтелігенцію, які виступили в обороні своїх національних прав та людської гідності, і тоді також кривавилася Біябра за свої ціж самі права. А О.О.Н., а ця популярна деклярація" де були в цей час?! Де є тепер?! Чи є аж так тяжко собі здати справу з цього факту, що одиноким запорукою прав людини є її життя у власній суверенній національній державі? Тоді не потрібно було б всіляких "деклярацій" бо ніхто краще не зрозуміє українця і його потреб ніж українець, і це саме стосується всіх народів включно з Біябранцями. Зрештою, треба подумати також над цим, що євро-

пець, африканець, чи азієць /вже навіть не говорячи про їхню питоменість національну чи етнічну/ з огляду на культурно-світоглядіві різниці мають відмінні поняття щодо права. І може бути так, що це що є правом для європейця, не мусить мати жодного значення чи примінення для азієця чи африканця наприклад, і навпаки. Годимося в повні, що українське вільне студентство повинно стати "твердо" /вже час/, але стати твердо за організацію світу згідно за національним принципом, а не на слабкім клаптику паперу.

В 2, 3, 6, і 8 /I/ резолюцій слушно засуджується порушення прав українського народу, русифікацію, переслідування релігії та української культури, і т.д. Але немає взагалі прямої згадки про послідовне намагання нищення української державності і державницької думки впродовж цілих століть. В 2/I/ є сказано, що "Українське Вільне студентство твердить.. що ці елементарні права порушуються в С.С.С.Р, передусім в Україні". В ССРСР елементарні права не порушуються а радше безправа входять в суть організації цього між-національного Вавилону створеного свідомо і насильно москалями в спільці з деякими інтернаціональними інтересами. Усвідомлення цього факту є основним, і повинно було мати місце в резолюціях Конгресу.

Мабуть вислідом цієї неясної двозначності є неможлива деталь де говори-

Кир Ізидор подарував три білети на літак до Риму для української преси в Канаді.

- один п-ні Стебельські з "Гомону України"

- один п-нові Ливицькому з "Нового Шляху"

і один о. Хоминові з "Нашої Мети",
щоби їх мирити!

риться про "великоросійський шовенізм" /5, I/. Чи автори резолюцій не знають, що "великоросія", "малоросія" і т.д., це є термінологія видумана офіційною московською історіографією ще царського періоду для фальсифікації історії мовляв, що "великоросійський та малоросійський народ є лві вітки-галузі одного великого 'русского' народу на що вказують навіть 'назви'"? Це є фальшиве поняття яке врешті вже тратить вагу в науковому світі завдяки серйозній історіографії, етнографії, а навіть і біології. Автори повинні були собі здати справу з цього, що вживаючи анахронічний термін "великоросійський", тим самим визнають існування і другого анахронізму - "малоросійський". На нашу думку не потрібно було видумувати чи повторяти, чи відгребувати ці терміни які вже давно спорохнєли, а сказати цілком просто, що існує російський чи радше московський шовінізм.

Щодо 8/I/ варта б додати, що студентство в Україні змагає до українського державного життя в першу міру, тому, що знає - краще ніж багато з нас на заході - що без своєї держави український нарід ніколи не досягне йому належних прав. Прав не роздають на розі вулиці, ані їх не купити за рублі чи долари, їх кожний нарід муситься собі сам здобути.

Вважаємо, що на заклучення цієї першої частини своїх резолюцій Конгрес повинен був прийти до слідуючих висновків щодо політичного аспекту своєї праці та цілей:

1. Організація світу за національним принципом, засуджуючи такі неприродні витвори як "СССР", "Чехословаччина", "Югославія", "Конго", "Нігерія", і т. д. Тільки це є запорукою тривкої справедливості і миру.
2. Розчленування ССРСР на національні самостійні держави.
3. Відновлення української самостійної Національної держави в її історично-етнографічних границях.

Якщо у відступі II резолюцій цілком вито прощено ролю націо-політичного чинника для збереження української

ідентичності, то відступ III є прямим засудженням української політичної свідомості, а то й людської многогранності. Засуджуючи українські "політичні організації" як один із чотирох чинників які нас ділять /1, III/, автори резолюцій поступилися супроти самого демократичного устрою життя. Є підставою вільного життя, що люди мають право висловлювати свої погляди - політичні, суспільні, релігійні, наукові, і т.д. - в організованій спосіб. Тільки тоталітарний режим дозволяє виключно один спосіб думання. Цього хіба не потрібно пригадувати; і взагалі де тут логіка в таких "тоталітаристичних" поглядах авторів цієї частини резолюцій? Недавно також поширювалися погляди - усно і писемно - цього самого калібру, що мовляв було б добре - в ім'я громадської "гармонії" - замінити всі наші організації "філіями" СКВУ.

В 2/III/ резолюції написано, що "Політичні організації які існують тільки з надією, що в разі визволення України вони будуть намагатися створити політичний, економічний і соціальний устрій лише за їхньою уявою, тоді їхнє існування є неоправдане тут на еміграції". По перше кожна серйозна українська політична організація стоїть на засаді, що в разі визволення України сам народ буде рішати щодо свого життєвого устрою який буде напевно питоменно український а не "пролетарський", чи будь який інший імпортований. По друге,

ці організації, правно і природно, будучи українськими, будуть мати багато більше до сказання в цих справах ніж наприклад У-Гант і його анахроністична "ООН", чи автори і пропагандисти "деклярацій" прав людини, що є радше кпинами над людськими правами та гідністю.

Найголовнішою ціллю українських політичних організацій є спричинитися до прискорення процесу визволення України, і тому їхнє існування "тут на еміграції" є зновні виправдане і потрібне. Вбивства С. Бандери, Л. Ребета, та других; невдалі замаху на життя інших українських політичних лідерів, вибухи бомб в українських видавництвах, постійна "советська" атака на "закордонні гнізда скорпіонів", "зрадників народу", і т.д. §чи це все авторам резолюцій не свідчить, що ці політичні організації - а спеціально ООН та АБН - представляють собою загрозу самій ідеї на якій побудована СССР та цілий "бльоки"? За 1968-69 рік загинули в Мюнхені з рук Тіта один сербський та 4 хорватські політичні діячі - співпрацівники з АБН. Якщо існування цих політичних організацій було б "неоправдане" і недоцільне на заході то всі ці вище згадані люди були б сьогодні серед живих; то тоді "Перець", "Крокодил", "Правда", "Правда України", і т. д., і т. д., постійно не закликували б до "комуністичної чуйності супроти залешків буржуазного націоналізму", не закликували б давати "відсіч закордонним скорпіоном і капіталістичним запроданцям", і т. д. Вистачить тільки прочитати коментарі на цю тему в матеріалах які приходять з України, щоб дізнатися також про ставлення української молоді, студентства, працівників культури та інших частин українського суспільства до цього, що дехто з нас через непоінформованість цинічно називає "неоправдане" чи непотрібне.

Крім цього існування політичних організацій закордоном є ще цим цілком виправдане тому, що існування свого § Друкарська помилка: в лінії 12-ій параграфі 2-ім помилково вилишино після "і т.д." цю фразу "називання української мови 'бандерівською мовою'".

бідного організаційного життя в Україні під сучасну пору є неможливе. Про це свідчить розкриття і автоматична ліквідація в Україні Українського Національного Фронту /УНФ/.

Автори резолюцій даліше пишуть слідує в 3/III/: "Тому що ці організації це й тепер провадять політичну боротьбу між собою за справи, які сьогодні є зовсім неактуальними і тим самим втратили перспективу на майбутнє, і тому, що вони мають деякий вплив на певну кількість молодшого покоління, котре наївно повторює ті самі перестарілі методи і фрази, і тому, що це далі творить роздор між українцями, існування цих організацій є неоправданим і небажаним". Нам здається щоб писати, що політичні організації затратили перспективу на майбутнє в першу міру треба самому її мати і очевидно це доказати на ділі. Це, що наші політичні організації мають вплив на певну кількість молодшого покоління треба вважати позитивним явищем. По перше ці організації з огляду на доплив молодої крові залишаться на даліше життєздатними і корисними, по друге, члени молодшого покоління в цих організаціях вкладаючи свою частину праці і зусилля, неминуче будуть мати безліч нагод вносити динамічність та свою власну ініціативу, а по третє, приналежність до цього роду організацій дасть молодій людині почуття приналежності, і почуття громадського обов'язку, та свого роду базу для формування свого власного світогляду - себто допоможе в успішному здійсненню молоді людини. База мусить

бути хоч би для цього щоб на чімсь будувати певну перспективу, та мати цим самим своєрідне мірило яке можна б пристосовувати до суспільно-політичних проявів життя. Одже в першу мілу треба активно належати до якоїсь з цих організацій щоб мати право та могли судити чи висказувати про них погляди - а спеціально негативні. Людина яка стоїть збоку в порожнечі - спеціально цинік - немає попросту можливості та даних до якої бути конструктивної критики. Щось подібне діється в сфері ідеологій та поглядів. Кожна відповідальна людина визнає свідомо чи підсвідомо якусь ідеологію чи частину її ідей будуючи на цій відповідну точку зору. А вже маючи цю точку зору - і тільки тоді - вона є спроможна знайти себе на твердим ґрунті і не розгубитися серед боротьби ідей, ідеологій, і світоглядів, що все було, є, і буде підставою життя і стремління цілого людства. Людина без поглядів, приналежності, і принципів, є велике НІХТО - хоча це "велике ніхто" сьогодні псевдо-наука виставила на педестал та вихвалює за "об'єктивність"...

Є нереальним боятися, що ця заактивована молодь і студентство в політичних організаціях може продовжувати "політичну боротьбу" старшого покоління "... за справи, які сьогодні є зовсім не актуальними...". Ця молодь /якщо її буде досить до праці.../ власне з цими справами познайомиться і їх відповідно розсортує - що є актуально а, що ні. До речі, на нашу думку, під сучасну пору немає жадної "політичної боротьби" між організаціями, існує тільки людська хиткість, а подекуди й проста злоба та нечесність, з чим активна молодь не мусить/і не має/ нічого спільного. Зрештою багато чого стало б всім янішим якщоб молодь - а спеціально студенти - поцікавилися глибоке українською історією, політикою, і культурою останніх 50 років. Це нам всім дало б можливість до кращого і соліднішого підходу до нашого суспільно-політичного життя.

Автори резолюцій даліше твердять, що ця частина молодого покоління яка заактивувалася в українському суспіль-

Дорогі Українці Канади !

/продовження із сторінки 8, ц.ч./
Ця урядова реєстрація рівночасно накладає на нас обов'язок використати зібрані фонди виключно на харитативні й культурні цілі української громади в Канаді за попередньо зголошеними й одобреними проєктами. Імена всіх жертводавців будуть подані до відома всієї української громади за посередництвом нашого Бюлетеня.

Кожний за себе пішлим ще сьогодні щедрий даток на Харитативно-Освітний Фонд Комітету Українців Канади і тим датком скріпим силу нашої /продовження на сторінці 20, ц.ч./ со-політичному життю /вони це називають перебування "під впливом"/ "наївно повторює ті самі перестарілі методи і фрази" /3, III/. Не знати точно які саме "перестарілі методи і фрази" автори мають на увазі бо безперечно їх є досить багато подекуди. Отже тому для певності ми вважамо за потрібне вирізнити деякі кличі і методи нашої доби щоб вони випадково також не попали на листу цих які, для авторів резолюцій, є вже "перестарілими".

Не є "перестарілими", наприклад, кличі "Свобода народам, свобода людині" і "Київ проти Москви", а радше є найбільш актуальними сьогодні. Кожний чесний вид міжнародної політики, всіх часів, і кожна справедливо-думаюча людина все стремить до такої шляхетної цілі якою є свобода для народів і для індивідуа. Якщоб ціль яку втілює цей клич стався мірилом інтернаціональних відносин то це був би один із найбільших осягів всього людства.

/Продовження в наступному числі./

Дві Стипендії на Студії Українознавств
Головою Кураторії фундації ім. Кир Сотера Ортинського у Філадельфії є проф. д-р М. Чировський, секретарем проф. д-р П.Стерчо. Ця Кураторія повідомила, що приймає прохання про призначення двох стипендій у висоті оплат на студії українознавства на Пенсильвенському університеті в академічному році 1969/70.

СТВОРЕННЯ КАДРІВ МОЛОДИХ ПРОВІДНИКІВ

Роман Сербин
/Монтреаль/

Українська спільнота в Канаді вже закінчила період свого громадсько-організаційного життя, який можна назвати етапом розбудови матеріальних баз і входить у другий: етап збереження і розбудови української духовності. Ці два етапи однаково важливі і трудні, радикально відрізняються щодо прикмет їх чинників, формуючого оточення і конкретних завдань.

Здобутки Піонерства

Перший етап характеризувався піонерським духом і запалом організаторів. Піонери це люди які прийшовши в нові краї задержували мову і психіку середовища, з якого вони вийшли. До піонерів ми тут зачисляємо не лише перших поселенців 60-70 років тому, але всіх новоприбулих, які привезли з старого краю свій стиль праці й намагалися його тут прищепити. Першим їх завданням було створення матеріальних баз для продовження того способу громадсько-організаційного життя, яке вони вивезли з рідного краю. В практиці це будова домівок, церков, заль, осель і відновлення установ - таких як Просвіта, Українські Доми, Церкви, Пласт, СУМ та інші. За останніх 80 років нашого поселення в Канаді було декілька еміграцій і всі вони продовжували або відновлювали піонерську працю в організаційнім житті.

Самозбереження Тубільців

Другий етап питомений прикметами тубільного життя. Тубільним життям і тубільцями називаємо життя тут народжених дітей емігрантів, які себе вже почувають дома в новому оточенні. Тубільне життя краще пристосоване до матеріальних і духовних обставин ними створених або накинених в піонерських часах; воно більше консервативне, повільніше і стабільніше. Це уже люди "тутешні" з надбаними приватними маєтками і багатими установами. Уже стоять церкви, школи, домівки, оселі,

тощо. Сьогодні головним завданням цих організацій це фізичне самозбереження, побільшення активного членства та збереження і передання нашою спільнотою тих українських цінностей, які варто затримати в нових обставинах нашого поселення.

Українство Піонерів

Важливою рисою відмінності цих двох стадій громадсько-організаційного життя є радикальна різниця їх членів. Піонери будували організації щоб в чужім морі могли провадити громадське життя в рідній українській атмосфері. Українство це, вони самі несли до організації з дому і ці організації були українськими тому, що члени були українцями з природи. Тому й будівнича праця часто набирала характер переважно матеріального будівництва. Коли ця праця закінчувалася, деякі члени знеохочувалися а інші починали...перебудовувати ще добрі будівлі. Ця будівнича праця, конечно в свій час, захоплювала піонерів, які нею й жили - але немогла захопити їхніх дітей-тубільців, які до неї нічого не приложили, а дістали все в спадку. Коли недавно згоріла одна українська оселя, то один член цілком щиро, старим прислів'ям зауважив, що "нема зла щоб на добре не вийшло. Як погоріла оселя, то це пожвавить працю в організації, бо усі кинуться її відбудувати." Але з цим не був згідний інший член тої ж організації кажучи, що ті, що будували оселю уже старі а молодші не дуже то рвуться до її відбудови.

Асиміляція Тубільців

Сьогодні ситуація в наших організаціях радикально змінена. Українські організації перестають бути українськими, тому, що члени цих організацій перестають ними бути. В сьо-

годнішніх обставинах дім є занадто слабим засобом, щоб пристосувати українство до обставин і передати його дітям. З доросту лише одиниці залишаються активними в українських організаціях. Для інших в кращих випадках, українство стає чимось академічним, теоритичним: діти свідомих родин мають добру базу українознавства відходять від українських організацій. В гірших випадках діти, яким родичі не могли, не уміли чи не хотіли передати цінностей української культури, відкидають її як щось примітивне і маловартісне і часто навіть стають її ворогами. Нові покоління, які відкинули українство, але якимсь способом залишилися при наших установах денационалізують їх: Так церкви будовані українськими піонерами для збереження найвищої української духовності стають чинниками англійщення. Подібне починається або може скоро прийти і в інших організаціях.

Інвестуймо в Молодь
Занобігти цьому головне завдання українських організацій, які займаються вихованням молоді - а до цієї категорії належать майже усі наші установи. Ці організації мусять подбати, щоб не лише передати молоді теоритичні знання про Україну, українську спільноту в Канаді, та українську культуру, але також дати нагоду цій молоді активізуватися при допомозі наших організацій в громадським житті. Коли наші церкви, дома й оселі побудовані і поволі порожніють або денационалізуються прийшов час вкладати громадські гроші не в дома а в культурне відродження української молоді.

Брак Вишколених Таборових Виховників

Проблема браку кадрів найгірше відбивається на молодіжних літніх таборах. Необхідність літніх таборів, як виховний чинник, признана всіма. Це одинока нагода, де молодь може провести кілька тижнів в українській атмосфері і користуватися виключно українською мовою. На жаль усі організації тепер мають труднощі через брак відповідних виховників. Сього-

днішних виховників літніх таборів можна поділити на три групи: а/ студентів середніх шкіл, б/ студентів університетів, і в/ старших громадян. Студентів середніх шкіл найлегше змобілізувати, бо на них ще найлегше можна вплинути і вони ще звичайно літом не працюють. Але коли між ними є і добрий матеріал на майбутніх виховників, то вони ще замолоді і замало можуть передати своїм молодшим друзям, яких повинні виховувати. Студентів університетів тяжче знайти бо вони використовують літні вакації для того, щоб заробити на студії. Часто ті, що хотіли б поїхати на табір на два-три тижні не можуть цього зробити, бо табори відбуваються по середні літа і вони не можуть переривати працю. Старші громадяни, які працюють цілий рік та ще віддають свій вільний час на громадські справи заслуговують на те, щоб використати вакації на відпочинок. Чи справедливо і корисно вимагати від них щоб вони їхали на табір? Крім того старші громадяни не завжди розуміють молодь і спільну мову легше знайти молодшим.

Ціль Проекту СУСКУ

Проект з рамени СУСКУ не претендує на повне розв'язання проблем, але дасть почин конкретної праці в цім напрямі. Він дасть змогу створити ширші кадри свідомої молоді активно заангажованої в українському суспільному житті. Управа СУСКУ звертається до провідників українських церковних і громадських організацій та до всіх, ским залежить на вихованні молоді і збереженні української культури перестудіювати поданий проект та причинитися до його реалізації.

Використати Студентський Динамізм

Студенти мають заслужену репутацію активного чинника в суспільстві. Цю важливу роль студентів пояснюють їхнім молодечим динамізмом, запалом та оптимістичним ставленням до старих і нових проблем життя. Відродження студентського активізму цілому

світі останніми роками підкреслює можливість молодечої акції. Цей активізм, який не чужий і українським студентам треба вітати і скеровувати в корисні для нас напрямки. Треба використати студентський вік будучих членів нашої спільноти, щоб створити ширші кадри виховників молодечих таборів та втягнути їх в наші організації в цей спосіб їх відмолодити і заповнити тяглість на майбутнє.

Створімо Сприятливі Обставини для Праці Студентів

Щоб українські студенти активно уділялися в українським організованім житті, треба для цього дати їм знання і можливість. Це мусить бути знання практичного змісту: мова потрібна для всіх виявів щоденного життя, пізнання "українського факту" в Канаді, та правдивої ситуації на Україні. Це знання набере практичного значення тоді, коли студенти включаються активно в організації. Для праці в органі-

зації потрібний час. Студенти мають багато часу лише літом під час ваканцій. Але цей час вони мусять зуживати на заробіток для покриття коштів студій. Коли б організації звільнили студентів від обов'язку заробітку відповідною винагородою то тоді студенти могли б присвятити цілі чотири-місячні ваканції для праці в організаціях і в українським суспільстві.

УСІ УКРАЇНСЬКІ ЦЕРКОВНІ ТА СВІТСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ ПОВИННІ ВЗЯТИ ДО ПРАЦІ НА ЦІЛІ ВАКАЦІЇ ВІДПОВІДНЕ ЧИСЛО СТУДЕНТІВ ПОВ'ЯЗАНИХ З ЇХНЕЮ ОРГАНІЗАЦІЄЮ. ЩОБ ЗВІЛЬНИТИ ЦИХ СТУДЕНТІВ ВІД ОБОВ'ЯЗКУ ЗАРОБЛЯТИ НА СТУДІЇ, ОРГАНІЗАЦІЇ ДАДУТЬ ЇМ ВІДПОВІДНУ ПЛАТНЮ.

Форми Літної Праці Студентів

Працю студентів можна поділити на три частини: а/ формування кадрів і вишкіл таборових виховників, б/ праця в адміністрації даної установи, в/ виховна праця на літних таборах.

а/ формування кадрів і вишкіл таборових виховників

Вишкільний курс для всіх заангажованих студентів zorganizував би РУМК або СУСК. Форма курсів відповідала б найновішим способам групової самоучасті. Провідники курсів мусіли б бути високо кваліфіковані спеціалісти даної ділянки запрошені на потрібний час. Ціль цього курсу була б підготувати студентів на кваліфікованих виховників літних таборів та активних членів української спільноти. Число учасників залежало б від того, скільки організацій наняли б студентів, але можна передбачати коло сотрок осіб на першій пробній курсі. Програма передбачала б два тижні загальних курсів і тижень окремих курсів, де представники даних організацій ввели б студентів в методи і завдання праці даної організації.

б/ праця в адміністрації даної установи

Під час червня ці студенти ввійдуть

в життя організації для якої вони працюють, виконуючи різні завдання в адміністрації. Якщо ці студенти пізнають краще організації для яких вони працюють і яких вони звичайно в членами, то з більшою охотою і користю будуть в них працювати пізніше.

В/ виховна праця на літніх таборах

Під час липня і серпня ці студенти будуть послані на табори виховниками. Централі організацій подбають, щоб місцеві табори відбувалися в різних порах літа, щоб виховники могли переїжджати з табору на табір відповідно до потреб. В цім головна пряма користь молодечих організацій: мати до диспозиції кадри висококваліфікованих виховників. Багато студентів дуже радо зголосяться до праці на таборі і ситуація буде така, що організації зможуть вибирати найкращих, а не просити, щоб лише хтось згодився.

Рівнобіжна Активність Працівників СУСКу

Однорічна практика показала, що студенти найняті СУСКом для праці в терені /філд ворк/ може дати корисні результати. Тому СУСК буде далі наймати студентів до праці. Ці студенти перейдуть вишкіл разом з іншими студентами, а потім будуть займатися в першій мірі організацією студентства середніх та вищих шкіл. Залежно від потреб та фінансових спроможностей працівники СУСКу будуть розіжджати по тих згрупованих українських поселеннях, де буде потрібна їхня праця. В цім не буде жадного конфлікту з працею молодечих організацій, бо СУСК буде йти туди, де нема інших організацій і займатися такою працею, якої не роблять інші.

Фінансування цього Проекту

Одним з аргументів проти цього проекту могла б бути проблема оплати цих студентів. Якщо брати за пересічний зарібок студента 50 д. на тиждень то за 15 тижнів це становить 750 д. на одного студента за ціле літо. Це не принципова справа бо всі організації вже в якийсь спосіб платять дея-

ким своїм виховникам, а практична, бо дотепер платилося лише за кілька тижнів і сума була мінімальна. А тут треба взяти на увагу чи цей проект не заслуговує на те щоб в нього інвестувати поважну суму грошей. Мусимо уставити пріоритети: що сьогодні важливіше, це один басейн на оселі чи десять кваліфікованих виховників для дітей? Відповідь ясна!

Успіхи і Результати цього Проекту

Результати успішного переведення пропонуваного проекту будуть колосальні. По перше організації забезнять собі добрих виховників, бо коли студент перейде два місяці таборування напругі двох-трьох років, то тоді його досвід і знання можна буде назвати професійним. Ці студенти будуть володіти прекрасно українською мовою, бо через чотири місяці їх мова праці буде українська. Ці студенти включаться в працю організацій з якими вони вже будуть добре запізнані. Уся українська спільнота скористає з нових кадрів енергійних молодих провідників.

В нових обставинах матеріального багатства, загрози асиміляції та відживлення студентського активізму українська спільнота має до вибору між двома виходами. Або засуджування всього нового, закостенілість наших організацій, яка поведе до неминучої загибелі, або прийяття виклику нових обставин, пристосування до них нашої праці то повністю використання наших матеріальних та людських ресурсів. Студенти по стороні будучности!

Це місце було призначене на саркастичну карикатуру-сатиру про теперішнє амбіціонерство в УНРаді - але нажаль забракло жалюгідних слів !

Зозулька

ЯКА ЦІНА КОМПРОМІСУ?

Борис Будний
/Монтреаль-Оттава/

Відрадним явищем є факт, що вже від якогось часу, активні українські студенти намагаються активізувати і приєднати до себе тих українських студентів, котрі стоять осторонь організованого українського життя. Безумовно це завдання трудне але можливе якщо ті студенти собі усвідомлять, що їхні старання не зувінчаються сто відсотковим успіхом. Такі сподівання не реальні; як би тільки горстка таких студентів навернулися тоді це можна б назвати успіхом. Успіх в цих обставинах мусить бути основний а не абсолютний.

Нехочу тепер наводити різні причини чому так багато українських студентів не беруть участь в українському життю, бо хочу зосередитися до одної причини яка охоплює значну кількість цих студентів. Специфічно говорю я про брак знання української мови або слабе володіння нею. До тепер було так, що переважно в східній Канаді, студентські товариства чи організації були створені і ведені студентами котрі володіли українською мовою і котрі старалися, чи то з більшим чи з меншим успіхом вживати українську мову як розговірну мову. Були і в це студенти з нової прибулої еміграції, чи навіть з першої генерації канадців. Ясно, що ті студенти котрі не говорили по українському чи говорили слабо не вступали в ті товариства. Тим часом в Західній Канаді ситуація була і є протилежна; більше студентських товариств, з деякими виїмками, вживали і вживають англійську мову як мову розговірну бо тільки тою мовою вони можуть розговоритися. Ті, що знають українську мову мусять очевидно, пристосуватися до більшості котра складається переважно з українських студентів другої чи третьої генерації.

Мовні, політичні і навіть культурні розбіжності між ново прибулими і старо прибулими українцями, доводили до того, що між студентами зі сходу і з заходу Канади був дуже слабкий зв'язок.

Західні студенти дивилися на східних студентів як на супер-патріотів котрі в Канаді хочуть визволити Україну, а ті дивилися на західних як на невідомих українців. Однак продовж останніх трох років ситуація дещо змінилася на краще. Блищі зв'язки були нав'язані і з тим самим різні дивні поняття про одних чи про других почали зникати.

Тепер коли перші кроки виявилися успішними і разом з тим навертаються деякі студенти до українського організованого життя виринають нові проблеми.. Одна з найважливіших це мовна проблема. Аргумент очевидно такий - щоб прилучити і навернути тих студентів, котрі не вмють говорити по українському або говорять слабо, або не хочуть говорити і щоб затримати зв'язки з студентами зі Західної Канади, треба застосувати "ліберальну" мовну політику. Наприклад Нью Йоркська група завела в своїй студентській громаді демократизацію мов і запевнила рівноправність української і англійської мов. Це мало б дати змогу членові говорити мовою яка йому найкраще підходить. Наприклад Ярмо Кошів з тої громади висловився раз, що деякі студентські товариства категорично відкидають англійську мову як розговірну мову і на його думку це є попросту силувана українізація на стиль русифікації. Цікавий і дивний аргумент але цільковито безпідставний бо невже боротьбу за збереження української мови на чужині можна до такого порівняти? Невже українська мова заслуговує на викинення на смітник? Українізація не є загрозою англійській мові, але нам всім ясно, що американізація є загрозою українській мові. На дармо Кошів журиться про ту "небезпеку з сторони силуваної українізації"! Не такий то вовк як його описують.

З того виходить, що хоча право вжи-

Олег Зеленецький
/Мюнхен/

вати англійську мову є забезпечене, такого "закону" для збереження української мови немає і нашу мову відсувається зовсім на бік. Будьмо реалістами - ми добре знаємо, що студент, навіть той, що задовільно говорить по українському, дуже радо перейде на англійське бо йому всеж таке легше говорити тою мовою. І непомітно дискримінація повстане проти української мови.

Докази для такого твердження вже появилися. Журнал Нью Йоркської студентської громади видається переважно англійською мовою. І ось тепер коли СУСК вступив в той самий напрям демократизації мов, ця сама ситуація вириває. В статуті СУСК-у двомовність є дозволена, але за якийсь час буде тільки одна мова - англійська. Газета СУСК-у СТУДЕНТ видається між 75% до 80% англійською мовою. Українській мові не приділили навіть 50%. За два роки правдоподібно буде виходити виключно англійською мовою. Чи є справедливо примусувати осіб котрі вміють говорити українською мовою, говорити і читати по англійськи лиш тому, що в такі котрі не розуміють по українському? Чи то був би такий труд допомогти тим студентам котрі не говорять по українському вивчити ту мову? Може то є велике завдання, але яку альтернативу ми маємо? Що станеться з нашою мовою якщо це так далі буде іти. Відкидати наших братів тому, що вони не говорять по українському не можливо і не бажано; відкидати нашу мову як ціну їхнього повернення до української громади недоподумання. Компроміс мусить бути зроблений але не жертвою української мови. Чи за 10 років учасники конгресу ЦЕСУС-а зможуть так легко порозумітися між собою /хоча прибудуть з різних країн/ як вони могли цього року в Мюнхені, говорячи своєю рідною мовою, чи прийдеться їм порозумніватися електронічним перекладачами?

Яка ціна компромісу?

Увага!

Щоб задержати вповні свободну та вільну тематику в "Зозульці", редакційна колегія не приймає ані не поміщує жадних платних оголошень!

Член редакційної колегії "Зозульки" п.О.С.Романишин помістив на сторінках "Шляху Перемоги" за 25.5.'69, "Відкритого листа до п.О.Зеленецького", в якому, не знаю, свідомо чи не свідомо, допускається грубих перекирвань моїх думок та поглядів, які я висловив у двох статтях /гл. стаття "Молодь про себе та про інших" - "ШП" за 2.3.'69, та стаття "Батьківські громи над 'Зозулькою'" - "ШП" за 6.4.'69./.

Заки перейти до порушеної мною теми, мені цікаво було б також знати чи п.Романишин писав цього листа від свого імені, чи від редакційної колегії "Зозульки" бо він увесь час висловлюється у "плюраліс маєстатікус" - "ми автори".

У своєму "Відкритому листі" п.Романишин пише, що моя інтерпретація статей /в "Зозульці"/ щодо ідеологічного змісту є неправильна. Ця "неправильність", на думку п.Романишина лежить у тому, що я написав, що Ваш журнал ставиться ліберально до всіх поглядів. Він питає мене, що я розумію під лібералізмом, бо, мовляв, це поняття стало сьогодні "умовним" і рівночасно, не ждучи моєї відповіді дає її сам, чи радше сугерує мені, ніби я лібералами вважаю всяких "бітлесів". Крім того він Вас усіх вважає відпорними на всякі ліберальні бацилі.

Насамперед що до питання лібералізму. Отож я його розумію так, як розуміють його у всьому демократичному світі. Ліберальне ставлення до чужих поглядів є тотожне з терпимістю, толерантністю без чого взагалі не можна уявити собі демократичного ладу. Саме на лібералізмі і є побудований увесь західно-демократичний лад. До того слово "лібералізм" походить від "лібертас" - значить свобода. Поняття лібералізму хотіли зробити умовним і його зогидити всякі диктаторсько-тоталітарні рухи, фашизм, нацизм, комунізм, які до нього вороже ставилися і ставляться. Антиліберальними силами є сьогодні /продовження на сторінці 26,д.ч./

Серія - Аспекти Америки

Ч. 3. КОНСПІРАЦІЯ ЧИ ДЕГЕНЕРАЦІЯ

Роман Сеньків
/Шарлотсвилл Вирджинія/

"Ми всі повинні бути дуже зацікавлені майбутнім бо ми там проведемо решта нашого життя".

Кетерінг

Коротенька прогулянка по якому небуть американському університеті або американському місті вистарчить щоб людина набралася досить емпіричних фактів щоб зрозуміти про що тут буде мова. По університетах купи брудних гипісів і наркотиком задурманених псевдо-революціонерів а по містах гангстерство, корупція, безбожність і беззаконня. Але чомусь нам тяжко про це подумати. Сидячи в безпеці власної хати і читаючи це число ЗОЗУЛЬКИ нам ці справи видаються дещо фантастичними і нереальними, але подумаймо про майбутнє світу в світлі цитати Кетерінга, поданої на початку, бо і нас заторкає доля американців.

Стрічаємо ми багато вияснень лихого соціального положення в яке Америка попала, але в дійсності є лиш два можливі вияснення. Ми є свідками природного процесу якого женуть біологічні та історичні сили яких дуже тяжко контролювати - дегенерація і розвал нашої існуючої цивілізації. Або, американці /і разом з ними решта Заходу до якого належимо і ми/ є жертвами якоїсь широкої чорної конспірації яка вже довгий час працює над поваленням нашої Західної Цивілізації. Чому якраз Західної Цивілізації? Бо цю цивілізацію побудувала раса /біла/ в якій /хоч до недавня/ була глибоко вкорінена фавстівська філософічна ментальність. Висота нашої цивілізації доказує про життєздатність цієї ментальности. І тому відбувається тепер наступ на білу расу шляхами конспірації та дегенерації, але відкріймо цю занавісу тайни трошки ширше.

Конспірація

Є багато теорій в цій справі. Рекомендується прочитати: Nesta H. Webster

Secret Societies and Subversive Movements, (Power Products, P.O. Box 319 Nedrow N.Y. 13120 6.00 dols) Але головні є ті три які вичислюють жидів, комуністів, або Ілюмінатів /т.з. масонерію/. На жаль всі вони перебільшують. Кожна розумна людина знає, що навіть якщо завтра цих конспіраторів не стало, світ не став би раєм. Є також хронологічна трудність.

Комуністична конспірація є нам дуже наявна, але західна цивілізація тягнеться від 1400 років перед Христом. Хто вів конспірації проти нашої цивілізації перед 1918 або навіть 1840 Ілюмінати?

Організація Ілюмінатів була заснована Адамом Веісгавптом в 1776 році. Сам Веісгавпт був ненормальний і більшість з членів цієї таємної шайки були дегенератами різного роду. Звіртства dokonані під час Французької Революції можна прослідити до їхніх впливів. Можна догадуватися, що ця конспірація була лиш продовженням попередних. І цим шляхом ми можемо дійти аж до дев'ятого століття по Христі коли на Близькому Сході була заснована конспірація "Батіні". Можна дальше спекулювати про тяглість з ще раніших конспірацій з третього і четвертого століття згаданих в копцьких рукописах недавно віднайдених в Хенобоскіоні в Єгипті. Як також є можливість, що ерисея агностицизму була одна конспірація і ланка в цілім ланцюгу цих чорних конспірацій.

Але ми потрапляємо в логічну проблему так злучуючи ці конспірації. Якщо члени цих конспірацій робили це лиш для свого власного задоволення чи для власної сили то не було б в тім тягlosti. Якщо вона є, то це оз-

ачає, що їх єднає якась релігійна єдність - одним словом йде мова про Сатаністів які обожають якусь надлюдську силу. Але в сьогоднішнім безвірнім світі дуже тяжко повірити, що керівники цих Ілюмінатів виконували б свої завдання без наявних маніфестацій Люцифера або його сил. Час до часу чути /особливо в Нью Йорку/ про Чорні Служби Божі і другі сатаністичні ритуали, але про це не йде тут мова бо це переважно лиш документація про збочених людей які прикрашують свої садистичні і сексуальні оргії псевдо-релігійними прикрашеннями так як в вісімнадцятому столітті робили це монахи в Медменгамі. Але не можна виключити, що конспіраційні головачі не мають прямого контакту з темними нелюдськими силами і це повинно застановити тих які мабуть почали скептично дивитися на духовний світ.

А щодо жидівської конспірації, то це може нас завести ще далше в глиб історії. Найбільш відома є Жидівська Конспірація в роках 117-118 по Христі яка запалала по цілій Римській Імперії. І навіть можна згадати часи з п'ятого століття до Христа коли божниця в Бруссалімі керувала розкиненими жидівськими колоніями. Але навіть з цим це нас доведе лиш до половини протягу історії нашої цивілізації. А, що довело до розвалу Єгиптянської Шестої Династії?

Дорогі Українці Канади!
/продовження із сторінки 12, ц.ч./
єдності, бо українська громада в Канаді потребує допомоги кожного з нас.
Вінніпег, квітень 1969.

З привітом і пошану,
Комітет Українців Канади
Централа

При вplatі мінімум \$5.00 - висилається даром бюлетень, \$25.00 і більше - додаткові премії цінними книжками.

Пересилайте Ваш даток на Харитативно-Освітний Фонд Комітету Українців Канади на адресу Централі КУК-у:

Ukrainian Canadian Committee
456 Main Street,
Winnipeg 2, Manitoba, Canada.

Charitable organizations reg. no. -
0355503-21-21

Ці всі теорії про різні конспірації мають трохи правди, але їх проповідники це роздувають немов би то була єдина істина, і в тім власне є небезпека, бо дійсно є тепер в світі конспірація - большевицька - яка загрожує Америку як різнож всі другі країни світу. Всі ці другі речі лиш баламутять людей і вивертають їхню увагу від тої одної конспірації яка в цей час є в силі опанувати людством, а найгірше, що всі ці конспіративні теорії своїми абсурдними перебільшеннями служать різним "ліберальним" професорам в їх висмішуванню тих які буть в дзвін тривоги перед наступом большевизму. Пам'ятаймо, що в першій мірі війна а в другій мірі конспірація дослівно змінюють політичне і соціальне обличчя світу. І є логічно неможливе щоб працювали в один час дві світові конспірації бо одна мусить з часом другій підкоритися. Чи "ліберали" на Заході, нащадки Ілюменатів, підкорилися Большевицям? Ті, що цього сумніваються нехай ще раз приглянуться на події які відбуваються довкола них. Рекомендується книжку Conspiracy or Degeneration написану професором R. Oliver, (Power Products, R.D. Box 319, Nedrow N.Y. 13120 2.00) і також A.E. Roberts The Anatomy of a Revolution (Committee to Restore the Constitution, P.O. Box 936, Fort Collins, Colorado 80521, перша копія безцінно, другі копії 20 центів одна). В 1938 році, Гарет Гарет, достойний журналіст сказав таке:

"Є такі, що ще думають, що вони стоять на проїзді в обороні проти революції яка підходить дорогою. Але вони дивляться в протилежний бік. Революція є вже за ними. Вона пройшла в Ночі Депресії, співаючи пісні про свободу."

Дегенерація

Помимо страхітньої фізичної сили, що Большевицька Конспірація може змобілізувати, це не вистарчить її на побіду людства. Людство мусить бути наперед розложене зі середини. Тому Большевицям використовує всякі людські хиби, захланності, ненависті, а

головно брак характерности і почуття вишости. Найкращий матеріал знаходиться між кримінальними тенденціями які зародилися знаходяться при поверхні кожної цивілізації де є великі скупчення людей. Ті антикомуністи які малюють фантастичні образи величезних конспірацій суперменів з надлюдськими хитрощами, якраз про це забувають і тому рівночасно себе роззброюють попадаючи в розпуку.

Тут не залежить чи Большевізм почався так чи сяк, чи його поборювати тим чи тамтим і т.п. - бо це лиш роздрібнює сили. Що ж дало то, що сам наш націоналістичний рух розпоршився на різні партії? Ми досі не маємо держави. Так само в Америці - від 1920 року повстало і пропало понад 10,000 антикомуністичних організацій, але Америка далі котиться в пропасть. Чому це так? Бо люди ще не зрозуміли, що тут іде про життя або смерть нації і цивілізації. Український націоналістичний рух давно дійшов до цієї правди, а американці дохоплять лиш тепер. Рекомендуються прочитати: Юрій Липа, Призначення України /2-ге видання, Говерля, Нью Йорк 1953/ і Francis P. Yockey Imperium (Liberty Lobby, 300 Independence Ave., S.E., Washington D.C. 20003, 2.50 dol) Останніми роками, навіть серед нас, зійшла свого рода шкляроза щодо цієї темниці життя - отже пригадаймо її собі.

Всі ми напевно чули про т.з. "вибух населення" але чомусь мало про це думаємо. До року 2000, при сучасному рості, має бути на світі 5 біліонів людей, але щоб лиш втримати цей натовп при житті буде мусіти бути застосована наша наймодерніша агрікультурна технольоґія. Циркулюють різні пропозиції щоб цю кризу запобігти але люди ще не дійшли до того, що все це є лиш мрії. В році 2000 не буде 5 біліонів людей! Якщо природа цьому не перешкодить то люди візьмуть ініціативу в свої руки - ті люди в яких ще не збитий інстинкт самозбереження. Одним словом, біла раса яка через довгі століття збудувала свою кровю і потом Західну Цивілізацію і тоді пристосувала свою високу технольоґію на то щоб розмножити другі раси / майже всі вчені на

тим пункті згідні, що це західна медицина, і взагалі знання, що розпочала шалений ріст населення в недорозвинених країнах/, тепер стоїть перед смертельною небезпекою зникнути в цьому чужім і ворожим морю людства.

Ті, що бачуть цю катастрофу і виступають в своїй обороні, "ліберальні" елементи швидко називають расистами і нацистами а решта збаламученої отари псевдоінтелектуалістів повторяють ці нісенітниці за ними, щоб дати лиш один недавний, навіть неполітичний приклад: В зимовім числі Гарвард Едьюкейшонал Ревю, Артур Дженсен, професор педагогічної психольогії в Каліфорнійському Університеті і визначний експерт свого поля праці, подав деякі заключення в своїх експериментів. Одно з них було, що білі діти мають значно більший нахил до абстрактного навчання /основа інтелігенції/ чим муринські діти. На Дженсена накинута ціла купа "експертів" які поза криком не додали нічого нового, а за ними почали демонструвати проти Дженсена гіпсі в Каліфорнійському Університеті. Це називається свобода науки. Через ті самі причини, від часу Джана Дюві, зникли з багатьох університетів такі науки як евґеніка, генетика, і етнольоґія - бо всі мусять бути "рівні".

Але щоб сьогоднішні мудрівці, "ліберальні" професори, повторили нам мільон разів свої байки про "рівність народів і людей", про "світовий вічний мир", про "світовий уряд" то це не змінить факту, що це є світ обмежених благ, простору, любови, пощани - одним словом всього, і тому люди, народи, і цивілізації є конкуренційні /очевидно якщо вони хочуть залишитися між живими./ Ми українці мали /і це маємо/ наших заміряних "реалістів" і "лібералів", поради яких коштували нас мільйони жертв і втрату державности. І американці мають своїх "лібералів" які розпутали над ними цивільну війну 100 років тому і різні другі катастрофи; найновіша з яких є Вєтнамська війна в якій заборонено Америці виграти, а остання хіба буде чергова цивільна війна по містах Америки між тими, що

хочуть жити як люди і тими, що хочуть знищити західну цивілізацію.

Дехто мабуть подумає, що це все лиш гістеричні базікання. Йому я рекомендую би прочитати: Gordon Rattray Taylor For The Biological Time Bomb, (The World Publishing Co., New York and Cleveland, 1968). Автор описує там біологічну технобіологію яку біла раса тепер посідає, і яку на кожному кроці бачеться як "ліберальна" американська провідна кліка роздає по цілім світі. Вчені вже тепер мають способи щоб людські тіла і мозги попросту перекручувати і міняти. З людини, в повному розумінню цього слова, можуть зробити покірною недумаючого раба. Можуть навіть змінити структуру репродуктивних клітин так, що нащадки можуть виглядати більше як концепти завідуючих лікарів чим природних батьків.

В СССР такі досліди тривають від перших років по революції. Муссорський Інститут коло Енулівич в Кавказах давно вже експериментує з мутацією дітей. Недавно, професор Серж Гершенсон, голова відділу віробіології Звболотного Інституту в Україні повідомив, що він випередив на 30 років двох професорів з Вісконсин Університету які перевели в 1963 році генетичну трансформацію в мухах. Якщоб світ колись попав під повну владу Большевицької конспірації /за допомогою "ліберальних" американських зрадників/ то ми можемо собі уявити як будуть виглядати наші нащадки - якщо вони взагалі будуть. Не можемо покликатися на москвітів як на частину білої раси бо вони самі себе вважають біологічно на 80% азіятами /М. Покровський/, а культурно - "Да, азіати ми, с раскосими і жадними глазами" /А. Блок/.

Заключення

Що це від нас вимагає?

1/ Поінформуватися про світ який довкола нас. Не ходімо з торбинкою до праці там і назад, чи до школи день в день не думаючи про завтра чи після завтра. Збудіться до факту, що завтра може розгорнутися довкола нас дійсне пекло і ми мусимо бути приготовані. Пишіть

до Mr. Roman Senkiw
102 Oakhurst Circle, Apt. c-1
Charlottesville, Va., 22903, U.S.A.
за інформаціями, лектурою, чи адресами відповідних організацій.

2/ Робімо діло - не абияке, а мудре - але робімо його не мляво і відчепно, а з завзяттям, бо час короткий. Памятаймо: "Земля належить до живих, не до мертвих". Томас Джефферсон.

КНИГА про Порушення Прав Людини

На книжковому ринку недавно появилися французькою мовою книга Володимира Косика, члена Комісії прав людини Секретаріату СКВУ і редактора франкомовного журналу "Східня Европа" в Парижі про "Порушення прав людини в Україні та СССР".

На основі документальних матеріалів автор з'ясовує ситуацію прав людини в Україні та наводить факти порушення цих прав. У публікації присвячено багато уваги національній політиці советського режиму й порушенню національних прав народів Советського Союзу, незважаючи, що вони гарантовані конституціями СССР та УССР. У своїй праці В. Косик використав найновіший матеріал з советської дійсности, зіставляючи його з відповідними статтями советських конституцій. Книга включає списки й біографічні дані діячів - жертв советського терору та переклади заторкнених статей конституції УССР.

Книгу можна замовляти в автора:

Mr. W. Kosyk,
Union des Ukrainiens de France,
47, rue Richer, Paris 9, France.

Або в бюрі Секретаріату СКВУ:

World Congress of Free Ukrainians,
456 Main Street,
Winnipeg 2, Manitoba,
Canada.

Передплату на український франкомовний журнал, "Східня Европа", що виходить в Парижі, можна висилати на повище згадану адресу автора - п. ред. Володимира Косика.

ПЕРШОМУ СЕКРЕТАРОВІ ЦК КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ УКРАЇНИ, ЧЛЕНОВІ ПРЕЗИДІЇ ЦК КПРС ШЕЛЕСТУ П.Ю.

Копія: Редакторів газети "Молодь України"

Ми, українські студенти міста Нью Йорк звертаємося до Вас в Справі яка для нас є болючою і важною. В київській газеті "Молодь України" за 10 вересня 1969 р. ми прочитали колективну статтю під наголовком "У Духовній еміграції", що її підписало 3 письменники і 7 журналістів. Тому ми також звертаємося до Вас колективно щоб висвітлити Вам наше становище і звернути Вам увагу на деякі вразливі висновки авторів вище згаданої статті. В першій мірі ми хочемо тут виразно висловити наше здивування на шалену кампанію проти Київського літературного критика Івана Дзюбу. Хочемо ми також Вам дещо розказати про наше життя в Нью Йорку і які наші переконання.

Нашу освіту ми здобуємо на американських університетах, де, як і Вам мабуть відомо часто відбуваються різні заворушення. Хочемо Вам дещо розказати про ці заворушення. Приводи до них є різні, але вони переважно випливають з високої ідейності і гуманності. Ми як члени американського студентського руху активно включаємося в ці тачеві. Яка б це була дискусія і критика. Але, за нашу участь в цих рухах нас не виключають з університетських вузів, не переслідують і не звільняють з праці. Нам є доступне до читання все. Ми не мусимо йти до "закритих фондів" щоб прочитати книжку, яка прихильно пише про СРСР або критикує, наприклад, сучасне положення негрів в США. Зрештою такі книжки можна купити в будь якому кіоску, а більшість з них є навіть обов'язковою лектурою на університетах. Університети одержують радянську пресу і вона є доступна кожному студентові. Але вертаємося назад до головної теми нашого листа.

Хочемо Вас запитати чому Ви ображаєте радянську інтелігенцію подібними статтями як "У духовній еміграції" і "Місце в бою" /Літературна Україна з 5ого серпня ц.р./? Чи не є це дивовижно і наївно писати статті в передових київських газетах про працю Івана

Дзюби "Інтернаціоналізм чи Русифікація", говорити читачам, що ця праця є зрадою інтересів Ленінізму, що Іван Дзюба є зрадник і майже націоналіст, коли книжки Івана Дзюби на Україні не можна дістати!

Критика на сторінках газет і обговорення книжки має лише тоді вартість як з нею є зацікавлені читачі. Щойно тоді є поважна дискусія, виміна думок і щойно тоді можна робити негативні чи позитивні висновки. Згадані статті це не критика, це кампанія проти книжки і автора, з метою зробити з автора "зрадника", а це для нас не зрозуміле і дивне. Чому 1967 року коли делегація КП Канади після гостування в Україні написала в своєму звіті, що в Україні існує "національне питання яке ще й досі не є вирішене", Молодь України не прозвала їх "зрадниками", а промовчала їх звіт?

В нас в США на сторінках преси часто відбуваються дискусії навколо різних книжок, але ті книжки є доступні читачам, а не критика на книжку проф. Маркузи "Радянський Марксизм" якби вона не була недоступна для публіки, це ж був би абсурд. Коли б подібна стаття як "У духовній еміграції" про книжку якої ніхто не читав появилася, то на другий день на Колумбійському університеті були б барикади і студенти пішли б на страйк, а у висліді книжка зразу появилася б друком з великим накладом.

Нам відома книжка Івана Дзюби, ми її читали, /цікаво знати скільки студентів прочитали її на київському університеті?/ Ми бачимо в ній поважну наукову працю, що торкається дуже суттєвих проблем радянського життя. Але ми ніяк не можемо повірити, що автор "опинився на той біу барикади", навіть ми впевнені, що він свято вірить в комуністичні ідеали. В праці Івана Дзюби ми бачили можливість на відверту дискусію про національне питання

в СРСР. Але дискусія в СРСР це, поки-що, лише мрія. Нема дискусії - треба сприймати як закон і правду це, що то-бі подала урядова преса. Бо поспробуй погоджуватися або ні - як не знаєш про що властиво писав автор.

Автори статті зацитували дещо з творчості Василя Симоненка, ми вважаємо, що і ми можемо його зацитувати:

"У нас давно й ніхто не чув про горе та інші нісінитниці й бридню. Одна турбота чола наші оре: а що як в мудрі паперові гори раптово влучить іскорка вогню?"

Ви можете нам відповісти, що тепер на Україні ситуація змінилася, що кожного року зростає добробут. Але ми таке можемо прочитати в будь якому довіднику про УРСР. Зрештою багато з нас були на Україні як туристи, ми бачили багато хорошого, а рівночасно бачили ще більше поганого. Нам вже не вистарчає стандартна відповідь на питання: "А чому тут в Києві ніхто не говорить по українськи?" "Бо тепер канікули, а багато туристів, всі українці виїхали." Цікаво знати звідки всі туристи, мабуть з РСФСР, бо коли б вони були з Литви, говорили б по литовськи, а коли вірменини то по вірменськи. Ми певні, що в Парижі підчас літа є більше туристів як в Києві, але Париж має обличчя французьке, а Київ-російське. Ми тут не збираємося входити в довгу полеміку з Вами про національне питання в СРСР, тільки хочемо сказати, що і ми трошка орієнтуємося про сучасне становище в СРСР, бо дехто з нас бачив на ділі яке воно є.

Ми звертаємося до Вас з такими прозьбами:

1. Припинити кампанію проти Івана Дзюби і реабілітувати його в радянській пресі.
2. Видрукувати його твір "Інтернаціоналізм чи Русифікація" в УРСР як документ про національну політику в СРСР і дозволити на публичну дискусію.

Надрукувати наше звернення в цілості в "Молодь України".

Ми посилаємо наше звернення до різних еміграційних газет, це не значить, що ми заступаємо погляди тих органів.

З глибокою пошаною,

1. Андрій Витвицький
Колумбійський університет
2. Олег Колодій
Дрексел Інститут Технології
3. Олександр Попович
Бріджпорт університет
4. Адріан Урбан
Ситі Коледж Нью Йорк
5. Богдан Гермак
Ситі Коледж Нью Йорк
6. Андрій Стефанюк
Купер Юніон
7. Ігор Сидорак
Купер Юніон
8. Роман Купчинський
Лонг Айланд університет
9. Марта Галій
Нью Йорк університет
10. Таня Витвицька
Колумбія університет
11. Михайло Савчак
Політехнічний Інститут Брукліну
12. Орися Крамар
Гантер Коледж
13. Леся Грицьок
Фордгам університет
14. Надя Яворів
Ситі Коледж Нью Йорк
15. Марія Кузач
Фордгам університет
16. Дарка Кульчицька
Грасланде Госпитал, Нью Йорк
17. Олег Ільницький
Ситі Коледж Нью Йорк
18. Галина Дуза
Стайт університі, Нью Полтч, Нью Йорк

HEY MAN! LETS
WRITE ANOTHER
LETTER TO WHATS-
HIS-NAME IN
UKRAINE!

КНИЖКА ЯКУ КОЖНИЙ ПОВИНЕН ПРОЧИТАТИ.

Олег Романишин
/Ватерлу/

Др. Юрій Липа /1900-1945/

"ПРИЗНАЧЕННЯ УКРАЇНИ", Нью Йорк:

Говерля, 1953. ст. 305

около 80 бібліографічних записів

В добу всіляких інтернаціоналізмів, "світових урядів", фальшифікацій історії та минулого цілих народів та кожної людини, а спеціально української людини, цей соціологічно-історичний твір др. Юрія Липи набирає чимраз більше ваги. Теперішнє втікання від українства поза межами України, меншевартисть молодших і старших, так звана "рабська психіка", мальконтенство, пораженство, нарікання, і.т.д. є вислідом не знання української історії, культури, та знання історії української території та її населення за останніх 5,000 років- починаючи від трипільців аж по сьогодні. Автор на підставі наукових дослідів дає блискучий образ органічної безперервної тяглості життю українського народу та його земель. Український народ це один із найстарших народів світу. Ця справа синтези першнів призначення Україні поділена на чотири частини:

1/ Це спроба вяснити гру головних сил що діють в Європі. Історія останніх десятиліт- це зміцнення віддільності кількох окремих світів. Ці світи - центри і джерела сучасної історичності. Чи серед них займе місце й український світ? Чи до того підстави в самій Україні?

2/ Українські землі як вузол важних торговельних шляхів від світанку історії. Поняття геополітичних ознак української території.

3/ Синтеза української раси, поняття передовсім психологічної натури, а потім біологічно-історичне.

3/ Провідні думки українців, генеральні ідеї української еліти.

Цитати із вступу автора, др. Липи:
"Треба належати до своїх, до теперішніх часів. Ані до вчорашніх, ані до

завтрішніх. Бажання вхопити зміст своїх годнішніх часів, бажання бути сучасником є підставою цієї праці".

"Добре було б, щоб для читача була вон оwoчeм духового життя попередніх поколінь і впливала б органічно з українського духу. Це значило б що книжка написана для вільних українців, тобто тих, що є відповідальні в своїх чинах не перед чужою духовістю, а лише перед правдінням і цінностями предків".

"Належати до своєї доби, до її перспектив і розмаху не легко, бо ж треба віднайти себе в сучасності"

"Але в великім мистецтві думання- найважче відкривати. Відкриття себе не дається зробити шляхом витягання висновків із сьогодняшности. Лише звертаючись до минулого, не одне дається зрозуміти, теперішности. А в зрозумінні її може частка й того, що діятиметься

"В тій синтетичній праці не буде місця для такого частого тону 'направлявача'. Це менше буде тут розсмаковування сварок, чи групоїдства. Життя людське коротке, а сварки безконечні. Зрештою при кожній із цих нових сварок не одразу українць почав повторювати мудрі слова "сокілцького батька" Боберського: 'Незвичайно дивна поява, що говоримо про боротьбу і перемогу, а переочуємо що продовжуємо далі сварку в різних формах і не стараємося зближитися до себе та лучитися до спільної оборони до спільного плянкового наступу.'"

"Колеса возу історії часто котяться баюрами і захляпують не одну ідею і не одного керманіча. Зрештою, багато роблять злого і слабкі нерви людей без відповідальності. Тимчасом під болютом і брудом нераз криються відвічні українські цінності."

"Бажання 'облити лице' присвічувано авторові при збиранні матеріалів до праці і їх опрацюванні. Властиво спроба йшла про впорядкування важнішого великім матеріалі української духовості".

"Призначення України є тільки в ній самій, її доля є в її людях та в її моральних та матеріальних засобах."
 "Нема ніяких т. зв. об'єктивних перепон до визвищення і утвердження нашою великого народу, що мав поразку."
 Ми зумисне подали вище наведені витяги із вступу автора до його праці щоб познайомити читача із деякими думками Др. Ю. Липи.
 Поручаємо книжку "Призначення України" всім нашим читачам, історикам, соціологам, психологам, і літературознавцям. Поручаємо її кожному українцеві, і не-українцеві. Українцеві вона допоможе віднайти себе; а не-українцям вона допоможе відкрити правду України.

МОЯ ВІДПОВІДЬ НА ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

/продовження із сторінки 18, ц.ч./

також і ліво-радикальні групи /анархісти, троцькісти, неокомуністи, маотсетунівці і цілий ряд інших/, які впарі з поваленням капіталістичного ладу проповідують також насильство, і це саме є небезпечне для демократії. І безумовно, до таких поглядів не можна толерантно ставитися, бо вони загрожують свободі. Але також навряд чи можна їх ліквідувати за допомогою поліційних і військових чинників, як пише п.Романишин. Справа настільки складна, що усі ці рухи мають ідейне підложжя і через те палка тут не багато зробить, про що ми знаємо з практики, як в Європі, так і в Америці.

У зв'язку з тим я й писав, що ці справи слід пізнати й продискутувати. Але це ще не означає моїх симпатій до цих рухів, які сьогодні, до речі, засуджують і деякі їхні вчорашні ідеологи. Так само я взяв в оборону "Зозульку" перед закидами п. Чумака, який на сторінках "Гомону України" закинув нашим студентам і "Зозульці" саме симпатії до ліворадикальних рухів. Тим часом п.Романишин чомусь перекручує факти і приписує це мені.

Для п.Романишина є "неясним", що таке український модерний визвольний рух, хоч про це міг довідатися не раз і не двічі з моїх статей на цю тему, а також з писань Горнового, Полтави,

та інших учасників боротьби, що її вели УПА-ОУН у воєнні і післявоєнні роки. Саме програмові засади і політично-революційна боротьба, яку вели вони в ім'я цих засад, в ім'я самостійної демократичної України я й уважаю українським модерним визвольним рухом. Здобутки ОУН-УПА в цій галузі такі великі, що вони й сьогодні мають вплив на формування визвольного спротиву в Україні. Говорить про це хоч би той факт, що підпільники з Українського Національного Фронту продовжували їх традиції і передруковували матеріяли з "Ідеї і чину". Про це свого часу широко повідомляла українська преса.

На мою думку усе це не має нічого спільного з дешевою ярмарковою "революцією", яку дехто робить у затишних кімнатах своїх вигідних мешкань на Заході. Як виходить, п.Романишин є прихильником цього дешевого фразеологічного патосу, є прихильником "містики" псевдореволюційної схоластики. З цими його ідеями Симоненко, Дзюба, Лук'яненко і ціла плеяда інших молодих людей на Україні не мають нічого спільного. Так само, як вони досить мають всяких культів особи, більшовицької фразеології і нетерпимого догматизму, які в інших, ідейно протилежних, але подібних формах дуже часто виявляються і серед нас.

Так само не раджу п.Романишинові мішати "бітлеси", з всякими ліво-радикальними студентськими рухами, бо, як відомо, "бітлеси" - це музи канти. Особисто їх музика мені не надто подобається, я волію класичну музику, але без перебільшень можна сказати, що 80 відсотків сучасної молоді Заходу /і не тільки Заходу/ любить "біт-музику". П.Романишин натомість твердить, що "біт"-музика дегенерує молодь. Виходить, що 80 відсотків молоді Заходу здегенерована, а також і англійська королева Елісавета, яка нагородила англійських бітлесів орденами.

Наскільки антиліберальні, нетерпимі стосунки панують у нашому житті на чужині, є той факт, що я свою відповідь, не зважаючи на десятикратні вимоги, не міг помістити на сторінках "Шляху Перемоги", де був

/продовження на сторінці 29, ц.ч./

УКРАЇНЦІ ПІД МІКРОСКОПОМ
/Сатира в серіях скетчів і
коротких оповідань./

Борис Будний
/Монтреаль-Оттава/

СКЕЧ 2

НІЧ ФОРМАЛЬНОГО БАЛЮ

/В однім куті сцени сидить на фотелі жінка і читає книжку. Коло неї на столику стоїть лампа і телефон. Жінка вбрана в нічну накітку і має накручене волосся. Світло лампи освідчує цілу дію. Решта сцени темна. Входить на сцену її чоловік. Він в піжамі і заспаний./

ЧОЛ. А: /заскочено/ Що Ти робиш? Чому Ти не спиш?

ЖІН. А: Не бачиш, що я читаю?

ЧОЛ. А: Пів до третьої рано? Що з Тобою?

ЖІН. А: Я не могла спати. А Ти чого в таку пізню пору клумишся по хаті?

ЧОЛ. А: Хочу до лазнички. Щось маєш проти того?

ЖІН. А: Ну то йди спокійно і не заважай!

ЧОЛ. А: Мені навіть на думку щось таке не прийшло б. /Виходить до лазнички/

/На другій стороні сцени засвідчується лампа. Там стоять вішак, столик з телефоном і крісло. Входять чоловік і жінка вбрані по бальовому. Скидають плащі./

ЖІН. Б: /радісно/ Ну, що за чудовий бал!

ЧОЛ. Б: Я не знаю, що там такого чудового було. Ті самі обличчя тільки усмішки інакші. Що за фаресейство! Мені ці балі вже вухами вилазять. Думав, що не дочекаюся кінця, так мене ноги болять. Я тепер іду просто до ліжка інакше сконаю.

ЖІН. Б: Не соромно Тобі так говорити? Я зовсім не с змучена і можу ще танцювати цілу ніч.

ЧОЛ. Б: /розчіплює краватку і скидає жакет/ Танцюй до рання, але тепер вже без мене.

ЖІН. Б: Йди, йди спати! Як я пригадую

то Ти зо мною дуже мало танцював. /сідас на крісло і піддіймає трубку від телефону/ Зато Ти досить багато уваги присвячував молоденкій Паній Чимко. Не думай, що я не завважила. /починає накручувати телефон/

ЧОЛ. Б: А що? Я з Тобою можу в дома танцювати і не треба мені йти на баль... /дивиться здивовано на неї/

До кого Ти тепер дзвониш? Схаменіся!

ЖІН. Б: До Віри. А Тобі, що до того?

ЧОЛ. Б: Слухай жінко, це вже пів до третьої рано! Змижосердися!

ЖІН. Б: Я до рання можу забути то, що маю їй сказати.

ЧОЛ. Б: Нема страху. Забути то не забудеш але напевно перекрутиш.

ЖІН. Б: А подруге я їй обіцяла, що подзвоню наколи прийду з балю. /крутить останню цифру/

/Телефон дзвонить коло першої жінки. Вона його скоро піддіймає./

ЖІН. А: Гело! Марійка?

ЖІН. Б: Віра? Одну минутку, Вірцю.

/до чоловіка/ Чого сидиш мені на плечах? Йди вже спати! Я зараз сама прийду.

ЧОЛ. Б: Ну, я ще такого ніколи не бачив. Як би я комусь це розповів то він ніколи б не повірив. А може і повірив би. З жінками можна все сподіватися і ще трохи. /виходить/

ЖІН. Б: /до телефону/ Вже пішов спати. Що за невирозумілий чоловік!

/Тим часом на другій стороні сцени вбігає перший чоловік переляканий поправляючи штани від піжами./

ЧОЛ. А: Хто дзвонив? Поліція? Пожежова сторож? Твоя мама?

ЖІН. Б: /до телефону/ Віра?

ЖІН. А: /до телефону/ Хвильку, марійцю! Тут мій муж переживає... /закриває слухавку. До чоловіка/ Чого Ти знов приліз?

ЧОЛ. А: Хто дзвонив, питаю?

ЖІН. А: Марійка, ну.

ЧОЛ. А: /кричить/ В цю пору? Як вона сміє?

ЖІН. А: Не верещи! Вона ще почує. Я її просила щоб вона мені подзвонила наколи вернеться з балю. Не хвилюйся і йди спати!

ЧОЛ. А: До ранка не дочекаєшся, вже мусиш все знати. Ну, тут вже буде, що почути. Гляди, нікого не обменяй і всіх по справедливому обляпайте своїми язиками. /виходить/

ЖІН. А: /до телефона/ Марійцю, ну кажи хто цікавий був на балю!

ЖІН. Б: Ти ніколи не вгадаєш...

ЖІН. А: /нетерпеливо/ Не вгадаю. Кажи хто! Не дражни мене!

ЖІН. Б: Кокетовська.

ЖІН. А: /здивовано/ Ні...і...і...

Неможливо!

ЖІН. Б: Я знала, що то Тебе заскочить, але чекай то ще не все. Уяви собі, що після її розводу це пертий раз, що вона так публічно появилася. Чи Ти знаєш з ким вона була?

ЖІН. А: Не можу собі уявити. З ким?

ЖІН. Б: З якимсь незнаним пристійним мужчиною, мабуть приїхав з іншого міста. Але Ти не журися, я скоро про нього дізнаюся. Але, що найважливіше, я підозріваю, що він молодший від неї.

ЖІН. А: Що Ти не кажеш! Як вона пос-

мила? Та ж це скандал. Хіба їй не встидно так показуватися на балю з чоловіком молодшим від неї? Мені та-кож дивно, що той чоловік бачить в тій старій бабі. Як би вона не фарбувала волосся і не мазала обличчя "мейкапом" то не було б на що поглянути. Але менше з тим, чим скорше довідайся хто той чоловік є. Хто там ще був?

ЖІН. Б: Були ще там Пан Магістер Недосягнений, Пан Доктор Неоправданий, Пан Редактор Безробітний, Пан Інженер Нефаховий, Пан Професор Безшкільний і Пан Безтитула. Також були там Пані Пльоткарська, Пані Цензура, Пані Снобська, Пані Гонорова, Пані Комітетова, і Пані Язикайло.

/Тепер світла гасяться і почерез гучномовці переходить бесіда на швидкій скорості. На тлі того наказувач каже: "Дві години пізніше." Тоді швидка бесіда повертає до нормальних голосів і світло засвідчується./

ЖІН. А: Ну, то справді був цікавий балю. Це, що там цікавого було?

/Входять обидва чоловіки./

ЖІН. Б: Та я Тобі можу цілу ніч розповідати.

ЖІН. А: Розповідай, я спати не хочу.

ЧОЛОВІКИ: /спільно говорять/ Ти ще на телефоні говориш? То вже пів до п'ятої. /хапають телефони від жінок/ Дай мені той телефон! Подуріли!

/одночасно говорять в телефон/ Слушайте, дорога Пані, я думав, що моя жінка немає міри, але я ніколи несподівався, що і Ви... /перестають здивовано/

ЧОЛ. А: Гело! Хто це? До кого я говорю?

ЧОЛ. Б: Я це саме хотів би Вас запитати.

ЧОЛ. А: Тут Гусенко.

ЧОЛ. Б: Тут Каченко.

ЧОЛОВІКИ: /одночасно/ що? Я думав, що моя жінка говорить з Вашою жінкою, а тимчасово виходить, що вона з Вами розмовляє. Вимагаю негайного висвітлення!

ЖІНКИ: /спільно до публіки/ Чи йому

покрутилося? Що я мала б з Гусенком /чи Каченком/ говорити. Він такий нудний.

ЧОЛ. А: Ну? Я чекаю вияснення.

ЧОЛ. Б: Я Вам його дам після того як поговорю з мою жінкою. Добраніч! /остро кладе слухавку і до жінки/

Оджеж, то Ти так до Віри говориш. Від коли Ти провадиш аферу з Гусенком?

ЖІН. Б: Що Ти плетеш дурниці?

/Всі на раз говорять і починають сваритися у своїх поодиноких кутках./

ЧОЛ. А: /до жінки/ Я сплю а Ти цілу ніч з Каченком розмовляєш. Що за погань?

ЖІН. А: Чи Тобі помикеталося в голові. Деж я з Каченком говорила.

ЧОЛ. А. То, що він на телефоні робив? Я з ним щойно говорив, так, що не викручуйся мені.

ЖІН. Б: Як я могла говорити до Гусенка коли він спить?

ЧОЛ. Б: То може він ходить в своїм сні.

Жін.Б: Так як Ти. Чого Тебе сюди принесло?

ЗАВІСА

/далі буде/

МОЯ ВІДПОВІДЬ НА ВІДКРИТИЙ ЛИСТ
/продовження із сторінки 26, ц.ч./

видрукуваний "Відкритий лист" п.О.С. Романишина і де за всякими нормами журналістичної і політичної етики моя відповідь повинна була появитися.

З глибокою пошаною,
Олег Зеленецький

Мюнхен, 6.7.'69р.

ЗАВВАГИ на - "Українська 'дефініція' свободи преси..." /"Зозулька", із числа 1-го липня, 1969 рік, газетка число 2/15/, '69р., сторінка 12/.

1/.....Одною річчю є критика думок теоретика, а другою річчю є прості наклепи на його особу - до речі карані законом у всіх ще цивілізованих країнах.

Зрештою, булоб краще щоби більшість критиків в першу міру бодай завдали

собі труду та запізналися докладніше з творами та думками даного теоретика, та підняли свій власний рівень /інтелектуальний та етичний/, а вже тоді аж бралися критикувати в правильнім значенні цього слова.

2/.....Заввага "Зозульки" про "українське розуміння демократії" не обмежується, на жаль, тільки до одної особи, мовляв, зняли головно го редактора за те, що критикує українського теоретика. Справа в тому, що певна група людей, підшви- ваючися під революційні гасла і під боротьбу УПА-ОУН в роках війни і по війні /всі вони не брали у цих процесах участі/ хоче накинути усій українській еміграції свою диктатуру, як щодо поглядів так і щодо тактики боротьби, хоч усе це цілком перестаріле і не має нічого спільно го з сучасною дійсністю в Україні. Хочу при тому підкреслити, що такі думки підтримують усі думаючі люди в бандерівському середовищі, зокрема колишній голова проводу ЗЧ ОУН Степан Ленкавський, який тепер вийшов зі складу проводу.

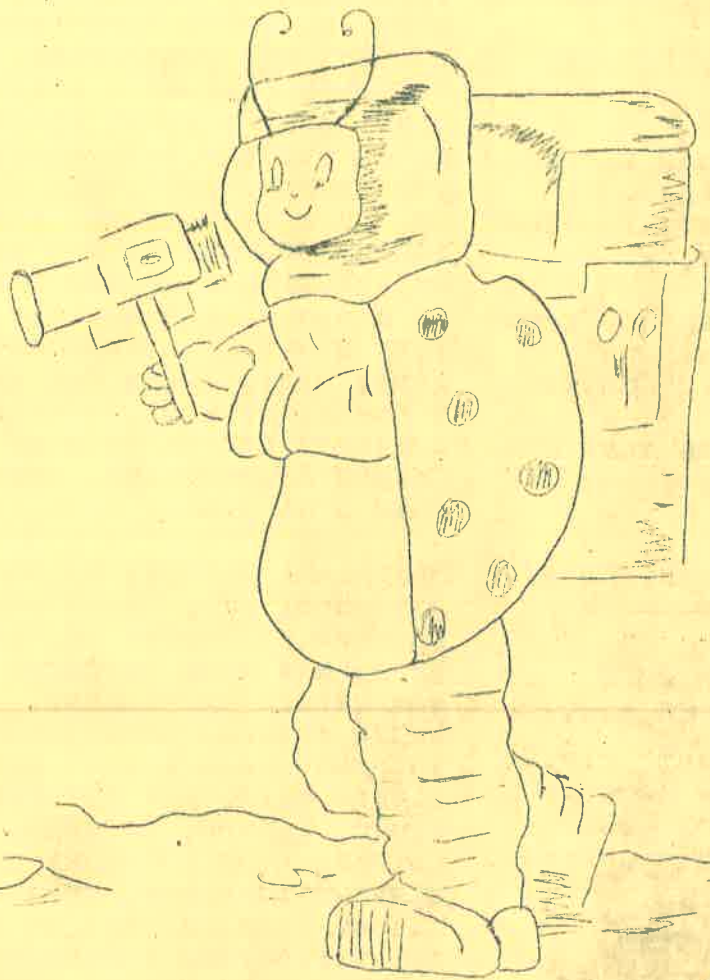
Зозулька: Автори, повище поданих двох замітків, висилаючи свої завваги на адресу редакції "Зозульки" висловили своє особисте бажання залишитися анонімними.

Нашим дорогим дописувачам, читачам, та симпатикам хочемо тут знову підкреслити, що: "Статті, вірші, описи, сатири, погляди, підписані прізвисьом чи псевдонімом або іні- ціялами зозульок, висловлюють їх власні погляди, які не завжди мусять покриватися з поглядами інших зозульок, чи навіть членів редакції. Редакція поміщує всі надіслані матеріяли; критерій лиш один - якість надісланих матеріялів!".

Висловлювати свої власні, особисті погляди в цій справі дозволяється кожному із членів редакції "Зозульки", нашим дописувачам чи читачам /до 30 чи 35 року життя, тільки прошу/. Матеріяли /статті, або короткі завваги/ прошу висилати прямо на адресу "Зозульки":

ZOZULKA MAGAZINE

P.O. BOX 4246, Stn. "E",
Ottawa 1, Ontario, Canada.

MM